

І. МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ

НА УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ ВСЕМИРНОТО
БЪЛО БРАТСТВО, 1-5-VII-1923 г.
СОФИЯ.

Русе, VIII. 1923 год.

I. МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ

НА УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ ВСЕМИРНОТО
БЪЛО БРАТСТВО, 1-5-VII-1923 г.
СОФИЯ.

Понеделникъ.
7 ч. с.

2 юли, 1923 г.

**ОТКРИВАНЕ I МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ НА
УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ ВСЕМИРНОТО
БЪЛО БРАТСТВО.**

Хубавъ слънчевъ день; приятно, засмѣно
утро! Небе чисто, свободно отъ всѣкакви об-
лаци. . . .

Младитѣ братя и сестри, отъ София и
отъ провинцията, събрани, точно на врѣме въ
салона, очакватъ откриването на младежкия
съборъ

— „Благославяй, душе моя, Господа!

Прочете се: „Добрата молитва“.

Кратка бесѣда отъ Учителя върху:

„Разцвѣтяването на човѣшката душа“

Разцвѣтяване на човѣшката душа.

Отдѣлянето на човѣшката душа отъ Бога съставлява единъ отъ най-великитѣ моменти на Битието. Туй отдѣляне въ ангелския свѣтъ е извѣстно подъ името „закоряване на живота“, а въ свѣта на хората е едно дишане на Бога. Защото, въ всѣка една вдишка и издишка на Бога, се зараждатъ разумнитѣ души. При всѣка издишка се създаватъ свѣтоветѣ, а при всѣка вдишка свѣтоветѣ се поглъщатъ вътрѣ, душитѣ влизатъ въ материалния свѣтъ. И тъй, при всѣка една Божествена издишка, или при излизането на една душа отъ своя първоизточникъ, тя излиза подъ права линия, като единъ Божественъ лъчъ, влиза въ обширния козмосъ или въ обширната вселена на своята еранда, или на своята прѣдначалена работа, която ѝ е дадена да я завърши.

Сега, вие, които сте събрани тукъ, усѣщате този вътрѣшенъ Божественъ импулъсъ, като единъ неопредѣленъ стремежъ. Съврѣмненитѣ хора това го наричатъ „младини“. Ама знаете ли накъдѣ трѣбва да бжде посоката на младостта? Тази посока вие ще я намѣрите въ растенията. Съврѣмненитѣ хора сж изгубили посоката на младинитѣ. Тѣ нѣкой

пжтъ вървятъ въ лѣво, нѣкой пжтъ вървятъ въ дѣсно. „Младини“, тѣ не сж нито въ лѣво, нито въ дѣсно. Младини, това е равнодѣйстви-ваща линия. Това е линия, която опрѣдѣля всичкитѣ посоки на Битието. Да бжде човѣкъ младъ, то е равносилно на това — да знае пжтъ си. Да бжде човѣкъ младъ, това значи да носи въ себе си най-възвишеното, най-благородното. Христосъ е казалъ: „Блажени дѣцата, на такива е царството Божие“. На младитѣ, на непоқваренитѣ, на тѣзи които нито въ лѣво сж отишли, нито въ дѣсно.

Сега, у всинца ви трѣбва да има онѣзи благородни чѣрти на онзи царски синъ, нареченъ Хусенфрахъ. Единъ митъ има за него. Той се считалъ за единъ отъ най-гордитѣ синове на царството, непристѣпенъ по своя характеръ, несъобщителенъ. Единъ день, той излиза на ловъ и намира въ планината една бѣдна овчарка, на която разбойникитѣ задигнали цѣлото стадо, наранили я, и я оставили наранена. За пръвъ пжтъ въ неговото сърце се пробужда съчувствие. Така изоставена, той прѣвързва ранитѣ ѝ, взима я на коня си, и я завежда въ своя палатъ, прислужва ѝ, докато се изцѣрятъ всичкитѣ ѝ рани, и като оздравя, връща я въ планината. Намира разбойникитѣ, взима отъ тѣхъ стадото, и го прѣдава на тази млада овчарка, да се занимава съ своето старо занятие въ планината. Вие ще кажете: „Тази овчарка трѣбваше да остане при царския синъ.“ Не, тя трѣбваше да опита една отъ не-

говитѣ благородни чѣрти, и да се върне въ планината, да гледа стадото си, за да опитатъ и тѣзи овце сжщитѣ качества на царския синъ. Мисля, че и вие, въ свѣта, сте като този царски синъ, и ще намѣрите много овчарки. Азъ наричамъ „овчарки“ изоставенитѣ човѣшки души, безъ разлика отъ кой полъ сж тѣ. Полътъ, въ този случай, не играе важна роль. Той е само единъ методъ за самоусвършенствуване. И азъ бихъ желалъ, всички вие, младитѣ, да схванете онази идея, че вие сте живи души, разумни души, които имате да завършите една велика задача въ свѣта. И, ако вие не положите въ вашето съзнание идеята, че сте души, ако вие се поставите, като умове или сърца, или като мъже или жени, или като момци или моми, вие нищо нѣма да завършите. Тия методи всички сж ги опитвали. Но, ако вие напишете въ вашето съзнание: Ние сме живи и разумни души, мисля, че вие ще внесете нѣщо ново въ живота си, ще му дадете една нова насока. Защото, при сегашното развитие на човѣка, нѣма по-високо състояние отъ състоянието на душата. То е едно състояние, което носи въ себе си всичкитѣ условия, всичкитѣ възможности на Божествената Любовъ. Само въ душата, именно, Богъ може да се изрази, и да се изяви въ своята пълнота. Любовта може само чрѣзъ душата да се изрази. Ако вие изразите вашата любовъ чрѣзъ сърцето, вашата любовъ ще бжде наполовина; ако вие изразите вашата любовъ чрѣзъ ума,

вашата любовъ ще бжде наполовина. А всички-тѣ слабости въ свѣта седятъ само въ половинките. И знаете ли какъ самата природа при-мирява тия половинки? Най-първо, какъ се образува дръжката въ една череша, какъ се образува нейниятъ цвѣтъ отпослѣ? Дръжката, това е единицата, нали? Значи, пжтьтъ, който душата е изминала, слѣдъ като е излѣзла отъ своя първоначаленъ източникъ, и стигнала до края, образува единъ кржгъ. Този кржгъ, чрѣзъ диаметра си, се раздѣля на двѣ равни части. Така се образува единъ цвѣтъ, на който, като дръжка отдолу служи единица-та. При прѣкарване на другия диаметръ, образува се кръста, и цвѣтътъ, който по-рано е билъ въ видъ на пжпка, сега се разпуква. Въ него вече се виждатъ тичинките, които заедно съ цвѣта се отпрагятъ къмъ центъра на слънцето, или къмъ Любовта. Сега, като махнете дръжката, единицата, оставатъ двѣтъ полушария, които се проектиратъ въ своята нова насока. Така се образува числото 3, отъ което може да съставите единъ тригълникъ. И тъй, този цвѣтъ за сега прѣд-ставя човѣшката душа, Ние можемъ да кажемъ, че едва сега човѣшката душа е почнала да се разпуква. Досега тя е била въ видъ на пжпка, но сега, за пръвъ пжтъ, тази пжпка е започнала да се разпуква. Това разпукване на тази пжпка е забѣлжително, като единъ отъ най-вели-ките моменти въ този козмосъ, нареченъ „раз-цвѣтяване на човѣшката душа“. И

всичките възвишени сжщества въ Божествения свѣтъ очакватъ разцвѣтяването на човѣшката душа. Чашката, въ която ще се прояви тази душа, ще покаже своята красота, своята ху-бостъ, и Богъ ще вложи вжтрѣ въ нея своята свѣтлина и своята Любовъ.

Тѣй щото, всички вие се намирате прѣдъ една отъ най-великите епохи въ свѣта — раз-цвѣтяването на човѣшката душа. И всички вие трѣбва да знаете, че сте души, и трѣбва да цѣвнете. Като цѣвнете, тогава ще излѣзе отъ васъ онова благоухание, което ще се разнесе изъ цѣлия свѣтъ. Само по този начинъ ще дойдатъ въ вашитѣ чашки ония малки бубуле-чици, мушички и пчелички, защото ще има сокове, съ които да се хранятъ. Шомъ се раз-цвѣти човѣшката душа, тогава всички тия ангели, служители на Бога, ще дойдатъ. Тѣ, отъ мили-они години, отъ незапомнени врѣмена, чакатъ разцвѣтяването на човѣшката душа, Божест-веното у човѣка, да събератъ отъ нея тия сокове. А съ тѣхното идване, тѣ ще внесатъ новата култура, която ние наричаме „култура на Божествената Любов“.

И тъй, искамъ да остане у васъ една сж-щественна мисль: да знаете, че сте една пжпка, въ която вашето съзнание трѣбва да бжде тѣй силно съсрѣдоточено, защото това е единъ отъ най-важните моменти въ живота ви. Нѣма нищо по-велико отъ това, слѣдъ като се раз-цвѣтятъ душите ви, да видите Божествения свѣтъ и възможностите, които лежатъ скрити

въ него. Това не е една илюзия, вие ще го опитате. Затова казвамъ, че всички трѣбва да бждете тъй чисти по сърце, тъй чисти по стремежъ. Сега и вие, младитѣ, носите грѣховетѣ на старитѣ, но то е отгорѣ само. Грѣхътъ, това е единъ прахъ отгорѣ, на повърхността на човѣшката душа. Помнете едно нѣщо: вие отвѣтрѣ не сте покварени. Да не ви изпѣже нѣкой, прахъ имате само отвѣнка. Нѣкой може да дойде, и да ви каже, че вие сте грѣшни, може да ви цитира онзи стихъ, че „въ грѣхъ ме зачна майка ми“, и т. н. Не, човѣшката душа е зачената въ Любовь. Тя е зачената на друго мѣсто. Вие сте души, а не тѣла, помнете това! Вие сте души, заченати нѣкога въ Божествения Духъ, и сега ви се дава възможностъ да цѣвнете, да се разцвѣтите, да принесете плодъ, и плодътъ ви да бжде благоприятенъ прѣдъ лицето на Бога. Искамъ тази сжществена идея да залегне у васъ, като една основа. Не залегне ли, смисълътъ на живота нѣма да бжде разбранъ. Каквато философия и да имате, каквато наука и да заучите, вие нѣма да се доберете до онази велика истина, която търсите. Единъ е пѣхътъ! Схванете ли така, нѣма да има у васъ различие на нѣждѣ сте, на лѣво ли сте или на дѣсно, на горѣ ли или надолу. Въ васъ ще има едно единство, ще знаете, че Богъ е навсѣкждѣ. Щомъ схванете тъй мисълта, тогава нѣма да ви е страхъ, че има адъ. Не, дѣто е душата, тамъ е раятъ. Душата образува рая. Мѣстото, отъ дѣто се

оттегли душата, тамъ се образува ада. И тъй, адътъ е мѣсто на бездушие, а раятъ — мѣсто на душитъ.

Сега, азъ обръщамъ вниманието ви на врѣмето вънка, да видите какво говорятъ заради васъ. Деньтъ е много хубавъ, хубаво слънце грѣе, чисто небе, а това е единъ много добъръ признакъ. Този день само вие сте въ състояние да го развалите, никоя друга сила не е въ състояние да го развали. Той е за всички ви, той е день за всѣки едно отъ васъ. Ако вие схващате идеята, че сте души, излѣзли отъ Бога, и искате да му служите, животътъ ви ще бжде такъвъ. Туй слънце ще грѣе вѣтрѣ въ вашитѣ умове, въ вашата душа, и душата ви ще види Бога. Този великъ Божественъ Духъ ще живѣе въ васъ, и вие ще бждете силни и крѣпки да извършите всичко, което желаете. Всичко въ вселената ще бжде възможно, но само при едно условие: да знаете, че всички сте души, въ които Богъ живѣе. Само при тази мисль, вие ще почувствувате въ себе си онази дълбока топлина, онази дълбока връзка, която сжществува между всички сжщества. И тогава, не само земята, но и небето нѣма да ви бжде чуждо. И по този начинъ, вашиятъ животъ, сега на земята, който съставлява една микроскопическа частъ отъ тази цѣлостность, ще се осмисли само отъ тази велика идея. Мнозина отъ васъ може би да имате извѣстни наслѣдени недѣзи, тѣ сж само външни, защото всичкитѣ болести и недѣзи, сж по

повърхността или на вашите умове или на вашите сърца. При този великият ден, който иде сега във свѣта, вашите недѣзи ще изчезнат изведнѣжъ. Когато вие се разтворите за тази Божествена свѣтлина, и влѣзе тази Божествена топлина, всичките ви минали недѣзи, всичко туй ще изчезне, и поменъ нѣма да остане отъ него. И тогава вие ще почувствувате въ себе си единъ особенъ ароматъ на живота — ще станете тъй силни и мощни, тъй радостни и весели, тъй млади и пѣргави, както никога досега не сте били, въ никое свое съществуване, въ никое свое раждане и прѣраждане. Туй разцвѣтяване ще бѣде въ онзи моментъ, когато ще скжсате всички връзки на робството, съ което душата е била свързана. Щомъ ги разкжсате, тогава Божествениятъ Духъ ще се всели въ душата ви, и ще се образува една връзка между васъ и Бога, между човѣка и Бога.

И тъй, азъ искамъ да ви прѣдставя небето, като нѣщо близко, достъпно за васъ, да не мислите, че то е мѣсто на чужбина. Не, то е за васъ. И когато Божествениятъ лжчъ ви озари, тогава, още първата вечеръ, като излѣзете и погледнете небето, всички звѣзди ще ви проговорятъ и ще ви кажатъ по една сладка дума; ще разберете, че и звѣздитѣ, и тѣ могатъ да говорятъ. И всички тия думи ще бждатъ тъй съчетани, че ще образуватъ една нова книга на вашия животъ. Вие ще имате тогава всичкия кодексъ, всичките правила, всичките закони, всичките методи и начини, по които да

живѣете. Всичко това ще ви бѣде тъй ясно, че когато искате да извършите една работа, всѣка звѣзда, на която погледнете, ще ви се усмихне и ще ви ободри. По този начинъ нѣма да има нѣщо невъзможно. Тогава всичко ще вършите съ радостъ и веселие.

И азъ желая, сега, вие да се считате, като ученици на Великото Всемирно Бѣло Братство, за което се приготвявате, и изкушенията да не съставляватъ мжнотия, или нѣщо, което може да ви спъне, а да бждете герои. Разбирате ли какво значи герои? — Безъ страхъ и безъ тъмнина, или съ Любовь и свѣтлина — туй наричамъ азъ герои.

И тъй, азъ ви пожелавамъ, работата, която имате въ туй ваше събрание, да е успѣшна. Вие ще напишете само нѣколко реда, но гледайте да ги напишете много хубаво. Вие туряте една основа, и гледайте да я турите много добръ. Нека има единство, нека има съгласие, и всичко между васъ да се върши по Любовь. Разбирате ли? Турете за основа: всичко туй, което мислите, всичко туй, което чувствувате, всичко туй, което произтича отъ волята ви, да произтича отъ онзи великъ принципъ на Любовта, да се диктува отъ нея, и да я чувствувате. И отъ тази Любовь да се проявяватъ въ васъ великите Божествени мисли. Всички да бждете идейни, да имате такава дълбочина, че всѣки, при когото се приближавате, да чувствува, че сте носители на нѣщо ново. Всѣки да изтъкне нѣщо самобитно, което

вашата душа очаква съ единъ свещенъ трепетъ. Пазете този свещенъ трепетъ, нѣма похубаво нѣщо отъ него. Когато сърцето ви трепне, когато умътъ ви трепне, не се плашете. Знаете ли какво нѣщо е вѣтърътъ за онзи цвѣтъ, който малко се поклаща отъ него? Туй поклащане е единъ отъ благословенитѣ моменти. Нѣкой се плаши отъ такива трепвания, но когато ви потрепери сърцето, когато ви потрепери ума, това сж едни отъ най-красивитѣ моменти въ живота ви.

Гледайте да извършите всичко по закона на Любовта. Както ви казахъ вчера, гледайте да дадете единъ примѣръ на старитѣ. Ако вие го дадете, вие ще бждете всѣкога млади. Не дадете ли вие този примѣръ, тогава ще дойдатъ други млади, тѣ ще дадатъ примѣръ, пъкъ вие ще станете стари. Дадете ли този примѣръ, вие ще бждете за всѣкога млади. Азъ желая вие да сте послѣдното поколѣние, да прѣкжснете рода на стария човѣкъ. Нали стариятъ човѣкъ трѣбва да умре?

Той е човѣкътъ на грѣха, на заблуждението, на всички произволи и нещастия, които сега сжществуватъ въ свѣта, а младиятъ, това е онзи новиятъ, роденъ по образъ и подобие Божие. И азъ казвамъ: младиятъ човѣкъ, това е човѣкътъ, който се разцвѣтява по образъ и подобие Божие. Тази идея ви давамъ не само за тука, но, като се върнете по домоветѣ си, носете тази велика идея. Нѣма по-велика идея отъ тази! Кажете: „Ние очакваме онзи великъ

моментъ, когато нашата душа ще се разцвѣти. Ние ще възприемемъ Божествената свѣтлина и Божествената топлина, ще дадемъ новия плодъ, който ще бжде за изцѣление на всички недѣзи въ съврѣмennото човѣчество.“

Сега, моегo желание е, да имате съдѣйствието, благословението на цѣлото Всемирно Бѣло Братство, да имате благословението на Христа, който е глава на това Братство, да имате и Любовта Божия, която е смисълътъ на живота. Всичко туй да залегне въ вашата душа, за да бждете носители на новото учение — реализиране на царството Божие, изпълнение на Волята Божия на земята!

Сега, може да изпѣете една пѣсень, и да започнете вашата работа.

7³/₄ ч.

— „Сине мой“.

Ученичество.

(Д. Гарваловъ).

„Богъ изисква отъ
всичка ни да се учимъ,
и то постоянно. Докато
се учимъ, ние можемъ
да живѣемъ“

(„Любовь, Мъдрость и Истина“.)

Темата „Ученичество“ не е тема за ученика, а за Учителя, защото той е, който ще каже какъвъ трѣбва да бѣде ученикътъ.

Въ думата „ученикъ“ се съдържатъ три отношения: едно външно отношение — къмъ формата, едно вътрѣшно отношение — къмъ психиката и едно духовно отношение — къмъ Бога.

Окултниятъ ученикъ се отличава отъ обикновения ученикъ по слѣднитѣ двѣ положения: първото е, че обикновениятъ ученикъ го поправятъ другитѣ, а окултниятъ ученикъ самъ се поправя. Втората разлика се състои въ степента на тѣхното съзнание. Затова, Учителитѣ въ Божествената школа говорятъ винаги принципиално, безъ да засѣгатъ отдѣлнитѣ личности, а добриятъ ученикъ разбира, и самъ се коригира.

Истинскиятъ ученикъ крайна цѣль нѣма. Нѣма нито начални, нито крайни цѣли. Единствената негова цѣль е: да се учи. Той смѣта, че за знанието граници нѣма, и че въ туй учение се заключава смисъла на неговото развитие и разтежъ, и смисъла на неговия пътъ въ еволюцията. За ученика не съществува въпроса: кога, колко и какъ трѣбва да учи. Той може да пита своя Учителъ само едно: какъ трѣбва да учи. Въ окултната наука, както и въ обикновената наука, ученицитѣ се дѣлятъ на степени, които се отличаватъ една отъ друга само по методитѣ. По-съвършенитѣ методи сж за по-възрастнитѣ ученици.

За да се доберемъ до ученичеството на окултната школа е необходимо искрено, дълбоко и безъ прѣднамѣрено желание да се учимъ. А това условие може да бѣде изпълнено само, когато схванемъ, че животътъ ни се заключава въ учене на Великата Божествена Мъдростъ. Великата Божествена Любовь, които ще ни приближатъ къмъ Бога.

Думата „ученикъ“ иде отъ глагола „уча“, което значи методъ за работа. Обектътъ на този глаголъ може да бѣде различенъ, но основното, което се съдържа винаги, е желанието да придобиешъ нѣщо, което съвсѣмъ не е материално.

Въ живота се учатъ отношенията, формулитѣ, а въ окултната школа се учатъ методитѣ за трансформиране на тия отношения.

Ученето подразбира знание. А какво значи

да знаеш? — То значи да свѣтишъ — не че свѣтлината е знание, но тя е условие за знанието. Малкото знание е свѣтлинка, която ще те води къмъ по-голѣмото знание.

Какво значи да знаеш? Да знаешъ, значи да се поставишъ въ условия. Да знаешъ, значи да създадешъ условия. По отношение на ученицитѣ само Учителитѣ знаятъ, и тѣ могатъ да създадатъ най-благоприятнитѣ условия за развитието имъ. Затова, безъ Учителя не може. Въ живота ли си, въ школа ли си, учителъ ще имашъ. Ученикътъ не може безъ условия. Ако доброволно не дадешъ съдѣйствието си, за да работи Учителя, то животътъ, който е много по-строгъ учителъ, самъ ще създаде пригодни условия за творчеството си.

Нѣкои отъ насъ мислятъ, че знанието ще дойде чрѣзъ откровение. Не, то иде чрѣзъ учение и великъ трудъ. И откровение може да има, но то ще дойде, слѣдъ като си много училъ. Всѣко живо същество е ученикъ на Великото Божествено училище.

За окултния ученикъ се изискватъ слѣднитѣ условия: чистота, взета въ най-широкъ смисълъ — физическа, умствена и сърдечна. Като едно отъ важнитѣ условия за постигане на чистотата е и храната, за което, на всѣки, който иска да бжде окултенъ ученикъ, се прѣпоръчва вегетаризмътъ.

Ние не можемъ да бждемъ окултни ученици до тогава, докато не се научимъ да владеемъ нашия умъ и нашитѣ чувства.

Относително послушанието, то трѣбва да се отнася до всичко разумно, що се проявява въ природата. „Особенитѣ мнѣния“ и „разбирания“ ще оставимъ на прага на школата. Не направимъ ли това, времето за нашето школуване е изгубено. Такъвъ никога не ще види Истината, защото неговитѣ умствени очила, наречени „особено мнѣние“, гледатъ цвѣтно.

Ученикътъ трѣбва да мисли самостоятелно. Учителитѣ никога не казватъ Истината съ абсолютна яснота. Най-малко 25% тѣ оставятъ на ученицитѣ да я търсятъ. Учителитѣ само посочватъ пътеката, и казватъ: „Мислете!“ Ако ученикътъ почне само да повтаря мислитѣ на Учителя, има опасностъ отъ атрофия на разсъдъка, и тогава ще се обърне на автоматъ, безъ нѣкакъвъ творчески импулъс. А умътъ на ученика е даденъ, за да работи съ него. Учителътъ учи ученика какъ да мисли, а самиятъ процесъ на мисълта принадлежи на ученика. Ученикътъ трѣбва да дава условия за проява на Божествената Любовъ, и да научи закона на жертвата. „Само умниятъ може да люби правилно, да се жертвува правилно и да живѣе правилно.“ (Учителя).

Ученикътъ трѣбва да притежава силна, диамантна воля. Развиването на волята трѣбва да става бавно и системно. Учителътъ ни е далъ до сега маса цѣлни методи, за развитието на волята, по-важни отъ които сж слѣднитѣ:

1. Издържане на дадено обѣщание и точностъ.

2. Поста.

3. Спането и събуждането, които тръбва да ставатъ точно на врѣме, споредъ волевото желание на ученика.

Волята на ученика се характеризира, като разумна воля, творческа воля и свободна воля.

Едно цѣнно качество на ума е вѣрата. Затова, вѣрата на ученика тръбва да има тройко проявление: вѣра въ Бога, вѣра въ себе си, въ своята душа и вѣра въ ближния си. Но въ сжщностъ тия три проявления се свеждатъ къмъ едно — вѣра въ Бога!

Ученикътъ тръбва да се отличава съ една велика вжтрѣшна тишина, но естествена, а не привидна. Въ душата си да има единъ ненарушимъ миръ, и никой да не е въ състояние да го наруши. Вжтрѣшниятъ миръ на ученика изключва всѣкакви бури и вълнения. Тѣ сж присжци на подготовителния периодъ, а не на ученичеството. Съмнѣнията сж признакъ на невѣжество. Съмнѣнието за ученика е изминалиятъ му пжтъ. Като ученикъ, въпросътъ се свежда не до съмнѣния, а до опити. Въ опититѣ вече има спокойствие и мълчание. А въ мждростѣта на мълчанието се заключава знанието кога, какво и какъ да се каже. Да си затворишъ устата, това не е мълчание, но когато говоришъ да мълчишъ, и когато мълчишъ да говоришъ, това е изкуството и силата на мълчанието.

За постигане резултати при опититѣ, отъ

ученика се изисква: самообладание, велико постоянство и търпѣние.

Работата на ученика може да се сведе въ нѣколко най-сжществени точки:

1). Освобождение отъ старитѣ схващания и възрѣния.

2). Ускоряване ликвидацията на кармата.

3). Урегулиране чувствата и енергиитѣ.

4). Събуждане спящитѣ вжтрѣшни сили.

5). Развиване на ума, и облагородяване на чувствата.

По отношение на околната срѣда, ученикътъ работи за интелектуалното издигане на човѣчеството, регулиране условията за живота и развитието на всички сжщества.

Въ стремлението на ученика да добие знания, той тръбва да разбере, че Учителътъ не дава готови знания, а само методи и условия за постигане на тия знания. Ето защо не чудеса сж нужни за ученика, а свѣтлина, голѣма свѣтлина, за да разбере смисъла на живота.

Самокритиката на ученика не тръбва да се свежда до себеунижение, нито до себеуважение. Едното е лъжа, и другото е лъжа. Ученикътъ само констатира своитѣ погрѣшки, и ги изправя. Самокритиката, това е важното срѣдство за себеконтролата. Истинскиятъ ученикъ живѣе два живота: вжтрѣшенъ и външенъ. Вжтрѣшниятъ води къмъ лично усъвършенствуване, а външниятъ, това е онзи интересъ,

който той проявява къмъ всичко, което го заобикаля.

Въ една окултна школа, най-важниятъ елементъ, това е хармонията, защото тя е условието, при което единъ Учителъ може да работи. Тази хармония се постига съ слѣднитѣ нѣколко качества на ученика: честностъ, доброта, интелегентностъ и благородство. (Учителя).

Окултнитѣ знания сж опасни, въ смисълъ, че могатъ да подхранятъ въ ученика негативни качества за злоупотрѣбление съ тѣхъ. Затова, ученицитѣ на всѣка една окултна школа сж били подлагани на дълги опити и изпити, прѣди да имъ се повѣри и най-малката тайна.

За ученичеството може да се каже само една дума, а може да се напишатъ и цѣли трактати. Това не е най-сжщественото, защото Ученикъ по поржчка не се става, Ученичеството, това е вжтрѣшенъ процесъ.

Моята цѣль бѣше да повдигна въ умоветѣ ви една идея. У насъ има желание да станемъ ученици, и ако има нѣщо хубаво въ това, то е, че притежаваме най-хубавото отъ желанията: да се учимъ. И намъ прѣдстои трудъ, задачи за рѣшаване.

И азъ ще завърша съ думитѣ на нашия Учителъ за най-близката задача, която ще трѣбва вече да рѣшимъ. Ето тия думи: „И тъй на тия малкото ученици, които сж. казвамъ: Като се върнете дома, турете ржката си на сърцето си, и се вслушайте дълбоко и каже-

те тъй: Тупти ли това сърце, както сърцето на Христа? Толкозъ хиляди години то е туптѣло за празни работи, почна ли да тупти, както сърцето на Христа? Подрѣжете дълго ржката си, и дайте единъ положителенъ отговоръ. После, турете си ржката на главата, и кажете: Този умъ хиляди години е мислилъ празни работи, почна ли вече да мисли, като ума на Христа? Слѣдъ това, погледнете ржцѣтъ си, и кажете: Тия ржцѣ хиляди години сж работили, всичко сж вършили, почнаха ли да вършатъ това, което Христосъ върши, да дѣйствуватъ, както Христосъ е дѣйствувалъ?“

„Ето важниятъ въпросъ“ казва нашия Учителъ, „който ученицитѣ трѣбва днесъ да разрѣшатъ.“

10 ч. с.

Братско общежитие.

(Г. Радевъ).

Като жива сѣмка у насъ е посѣта идеята за братство — единчѣкъ социаленъ законъ на разумнитѣ човѣшки души, които живѣятъ въ любовта.

Тази сѣмка започва да никне въ насъ, и нейнитѣ прѣвни трепети пробуждатъ въ нашето съзнание идеята за братско общежитие.

Братското общежитие е прѣдверие на братството. При условията, при които се намиратъ днесъ човѣка и земята, то е едничко осъществяване на братството, едничка социална форма, въ която то може да разрастне.

Постигнато — то дава:

Освобождаване отъ ония стопански, обществени и нравствени ограничения, които спъватъ свободния разтежъ на човѣка. Човѣкъ прѣстава да зависи отъ писания човѣшки законъ, и се подчинява на оня вжтрѣшенъ законъ, който е вложенъ въ сърцето му и написанъ въ ума му. Изтръгва се отъ робството на изкуственитѣ човѣшки условия, и се поставя въ ония естествени условия които му дава живата природа. Въ братското общежитие човѣкъ може съзнателно и свободно да изпълнява своя свещенъ дългъ — самъ да си вади хлѣба.

Братското общежитие е мѣстото, където човѣкъ може будно да прѣмине отъ това стѣпало на съзнание къмъ по-горно. То ще създаде онази мека атмосфера, въ която може да се дочака зазоряването на човѣшката душа, така, както на ранина човѣкъ притихналъ ожида изгрѣва на слънцето.

За ученика — братското общежитие е вжтрѣшна школа. Като въ алхимична реторта, тукъ ставатъ онѣзи дълбоки прѣвършения, въ които се раждатъ вжтрѣшни цѣнности — качества на ученика.

Явно е, че братското общежитие е не само външенъ проблемъ, а и вжтрѣшенъ.

Живъ организъмъ е то. Законитѣ на човѣшкия организъмъ — най-пълно осъществената комуна — сж и негови закони. Ето защо, нашата задача е само да приложимъ онова, което живата природа е вече осъществила.

Живъ организъмъ е: и както тѣлото има глава и мозъкъ, дробове и сърце, и стомахъ, като седалища на духовния, административния и стопанския животъ, така и братското общежитие има своя глава и мозъкъ, сърце и дробове и стомахъ, прѣзъ които протича (общия) пълния му животъ.

11 ч. с.

Разисквания върху рефератитѣ.

Г. Томалевски. Комунитѣ, като нова форма на братски животъ, мимоходомъ разрешаватъ въ себе си социалния въпросъ. Въ формулата на производството, капиталътъ се замѣстя съ съзнателно комунизирания братски трудъ. Да се помага за закрѣпването тая нова

форма, като необходима за прилагането новото учение.

А. Поповъ. Азъ искамъ да обърна внимание на ученика, като факторъ въ живота. Не е важно прѣзъ какви философски школи ще мине ученика, и какви философски знания ще добие, но важно е, какъвъ трѣбва да бжде въ живота. Ученикътъ трѣбва да покаже на свѣта новото, като го прилага на всѣка стѣпка въ живота си.

Н. Наишевъ. Задачата на този съборъ не е да се откъсваме отъ нашитѣ стари братя, а само да се откажемъ отъ нѣкои тѣхни стари възгледи.

Друга наша задача е да слѣдваме неотклонно пѣтя на Бѣлитѣ Братя.

Опититѣ, които ще правимъ върху братскитѣ общежития да нѣматъ характеръ на многочислени комуни, а да се сгрупирваме въ малки групи, които да си хармониратъ, защото не е въ количеството, а въ качеството на хората. И трѣбва да знаемъ, че не сме ние, които ще образуваме комуни, а Учителътъ ще направи такива.

С. Джуджевъ. Тия комуни трѣбва да иматъ прѣдъ видъ положението на селянина днесъ. Той е много неграмотенъ, има нужда отъ хора, които да му дадатъ знания, и на които той да се опре се довѣрие. Да се работи върху него, за да създадемъ единъ образецъ селянинъ. За доставяне необходимата духовна храна, трѣбва да се съставятъ специални пѣсни и

приказки, чрѣзъ които да се прокаратъ известни окултни истини.

Г. Марковъ. Човѣкъ въ развитието на своето съзнание минава прѣзъ три състояния: 1) прѣзъ кометното, когато той прѣдставя една скитаща звѣзда, и се движи отъ система въ система; 2) когато съзнанието се движи по елипса, въ която има два фокуса; единиятъ прѣдставя неговата личностъ, другиятъ прѣдставя Бога; 3) когато той влѣзе въ съзнание то на ученичеството, започва да се движи въ кръгъ около единъ центъръ, който е неговиятъ Учителъ.

П. Пампоровъ. Ние сме на парахода въ океана, и той гори. Прѣдстоятъ ни два пѣтя: или да хвърлимъ всичкия си товаръ, да скочимъ отъ парахода, и който може да плува, да се спаси, или да останемъ на парахода и да изгоримъ. Врѣме е да се спасяваме! Сега Духътъ иде, и тропа на всѣка душа, а най-вече върху душитѣ на младитѣ. Нѣма врѣме за отлагане. Трѣбва да пристѣпимъ къмъ работа, къмъ опити!

С. Симеоновъ. Този съборъ е повече за опознаване и изказване мнѣния върху въпроси назрѣли и готови за приложение. Особено усилено трѣбва да се заработи върху комунитѣ.

Г. Тахчиевъ. Отъ насъ се изисква абсолютна чистота, но затова трѣбватъ и абсолютни условия. Комуналниятъ животъ се явява, като най-добро условие за постигане на всичко това, което новото учение ни налага.

П. Георгиевъ. По въпроса за комуналния животъ мога да кажа слѣдното: всѣки, който влѣзе въ комуна, трѣбва да олицетворява любовта въ себе си. Комуната не е срѣдство за осигуряване, и който влиза съ такава цѣль, ще бжде вънъ отъ нея.

3 1/2 ч. сл. об.

Анархизмътъ и новото учение.

(М. Константиновъ).

Анархизмътъ е едно учение, което носи въ себе си много пламъкъ и свѣтлина. То е викъ на протестъ срѣщу всичко старо и гнило въ съврѣмения общественъ строй, срѣщу всичко, което спъва благородния поривъ на човѣшкия духъ въ неговитѣ стремежи къмъ свобода, творчество и идеализъмъ. И това, което го издига надъ другитѣ социални учения е, че то поставя за основенъ факторъ на еволюцията не „взаимната борба“, а „взаимопомощта“. Тѣхенъ главенъ идеологъ е Петъръ Кропоткинъ.

Анархизмътъ смѣта за най-идеална форма на общежитието — комуната, но, за да се реализира тя, нужно е да се прѣмахнатъ всички спъващи я условия: държаза, църква, на-

ученъ авторитетъ. А това може да се извърши по пжтя на революцията. Кропоткинъ казва: „Ние апелираме къмъ инициативата на всѣкиго. Безъ да чакаме унищожението на днешното робство, ние отъ сега питаме всѣкиго, дали иска да работи съ насъ, да дѣйствува споредъ собственото си разбиране. Не се мислимъ всезнающии, и не искаме да направляваме никого. Придобийте инициатива! Навикнете да дѣйствувате сами.“

Новото врѣме иска широта, иска свобода. Новото учение иска братство, любовъ, защото благото на индивида, на цѣль единъ народъ и на цѣлото човѣчество, това е едно и също нѣщо. За това, когато говоримъ за индивида, трѣбва да разбираме човѣка, като сѣмка; когато говоримъ за общество, трѣбва да разбираме, че тази сѣмка е почнала да расте; когато говоримъ за единъ народъ, трѣбва да разбираме, че тази сѣмка е почнала да се разраства, а когато говоримъ за човѣчеството въ неговата пълнота, трѣбва да разбираме, че тази сѣмка се е разклонила, разцвѣтнала, и дала своитѣ плодове.

„Четири сж“ казва Учителътъ, „формитѣ на любовта, прѣзъ които минава човѣшката душа въ процеса на своята еволюция. Любовта като стремежъ, любовта като чувство, любовта като сила и любовта като принципъ“. Досега човѣкъ е живѣлъ въ любовта като стремежъ, за себе си, а сега трѣбва да се пробуди у него колективното съзнание — любовъ-

та като чувство, да живѣе за братѣ си, и да е готовъ да се жертвува за него. Да излѣзе отъ старата култура на егоизма, на индивидуалната собственост и благо, и да влѣзе въ колективния животъ.

Новото учение има нужда отъ младенци, свободни човѣци, съ копнежъ въ душата да бждатъ съработници на Бога въ осъществяване великия Промисълъ на живота. Младенци, съ абсолютна вѣра, вѣрата на дѣтето въ своята майка, вѣра въ разумността на природата, младенци, които иматъ любовъ къмъ живота.

Днесъ нѣма човѣкъ, народъ или общество, които да не страдатъ. Затова нѣкои казватъ: „Трѣбва да направимъ-вншна революция — прѣвратъ въ обществения строй“. Други казватъ: „Вжтрѣшна революция трѣбва, за да се създаде съвършения човѣкъ — идеалътъ на бждещето общество. А Учителътъ казва: „Посѣйте едно житно зърно, то ще ви покаже какво трѣбва да правите“.

И ние, като житното зърно, трѣбва да растемъ и да се стремимъ къмъ Бога. И ние, като растението ще срѣцнемъ спънки и мжчнотии, докато пробиемъ твърдата земя, и слѣдъ това, като изгрѣе слънцето, което е емблемъ на колективното съзнание, ще дойде процеса на растенето. А когато завържемъ плодъ, ще нахранимъ нашитѣ братя. То е добродѣтелята, то е жертвата.

Това житно зърно е емблемъ на новия

животъ, на учението на Всемирното Бѣло Братство, което възвѣстява днесъ нашия Учителъ.

4 ч.

Теософията и Толстой, прѣд- вѣстници на новото учение.

П. Пампоровъ.

„Злото не се гнѣзди въ
ума, а въ сърцето.“

„Сине мой, дай си сърцето“.

Новото учение, новата свѣтлина си има свои прѣдтечи. Теософията на западъ и Толстой на изтокъ сж прѣдвѣстникитѣ на новото учение. Западнитѣ народи, които се развиватъ по пжтя на ума, слѣдъ като прѣминаха прѣзъ най-грубия материализмъ, получаватъ първитѣ знания за духовенъ животъ чрѣзъ теософията и окултизма.

Източнитѣ народи, главно славянитѣ, руситѣ се развиватъ по пжтя на сърцето. Тѣ искатъ първо да примирятъ противорѣчията въ живота. Всички руски писатели, а особено Толстой, изразяватъ онзи копнежъ на широката славянска душа — да изцѣри болкитѣ на всички страждущи, да се въдвори царството Божие

на земята. Толстой се явява като образец на ученикът от Бѣлото Братство. Той имаше велика мисия между руския народъ, пъкъ и за цѣлото човѣчество. Той стана великъ съ своята проповѣдь. Най-великото въ Толстия е неговата искреностъ, неговиятъ стремежъ къмъ Истината. Навсѣкждѣ и всѣкога той търсеше Истината, и всичко даваше заради нея. За да засвидѣтелствува тази Истина, той скѣся съ своето минало, съ всички суевѣрия, лъжи и заблудения, взе ралото, общарското шило, облѣче рубашката, и слѣзе при народа да му помага, и да пише за него приказки, които сж бисери въ всемирната литература.

Сжщността въ учението на Толстия може да се изрази въ нѣколко думи: животътъ е стремежъ къмъ благо. Изпърво човѣкъ мисли, че той е отдѣлно сжщество, и затова живѣе за себе си, търси лично, материално благо. Но послѣ, той вижда, че животътъ на човѣка не е въ тѣлото му, а въ душата, че истинскиятъ животъ почва, когато се пробуди въ него съзнанието, което му казва, че желае благо, но не само за себе си — за своята личностъ, а за себе си — своята душа, която е една въ всичко живо. Любовта къмъ всичко живо е висшиятъ законъ въ човѣшкия животъ. Тази любовъ изисква да се жертвуваме за благо-то на другитѣ. Тази любовъ не е любовта къмъ жената, къмъ сѣмейството, къмъ приятеля, къмъ отечеството. Тя е великата, всеобемната, Божествена Любовъ, която включва всички

тѣхъ, но изключва всѣко ограничение, всѣко насилие, всѣка користъ, всѣко пристрастие. Тя е еднаква за всички, и всѣкога носи свѣтлина, спокойствие. Тя разрѣшава всички противорѣчия, осмисля живота, замѣня взаимната борба между отдѣлнитѣ личности, класи и народи, съ взаимна помощъ; прѣмахва болеститѣ, старостта и смъртта, понеже въ Бога на Любовта нѣма болестъ, старостъ и смъртъ, а вѣчна младостъ, здраве и вѣченъ животъ.

За да се прояви Любовта, трѣбва да се освободимъ първо отъ всички лъжливи учения, които скриватъ истината на живота, отъ всички суевѣрия, и да бждемъ абсолютно правдиви, спрѣмо себе си и другитѣ. Да вѣрваме само въ Божественото въ насъ. Никакви човѣшки авторитети и посрѣдници между Бога и човѣка!

За да се прояви любовта, нужно е: 1) чистота, 2) смирение и 3) самоотричане. Любовта може да се прояви само въ настоящия моментъ. Само въ настоящето човѣкъ е свободенъ да прави усилия за въздържане отъ постѣпки, думи и мисли, противни на любовта, и да сѣе мисли, чувства и желаня, изпълнени съ любовъ къмъ всички.

Теософията подготвя западнитѣ народи. Толстой подготвя славянството за новото учение, което сега се дава на свѣта отъ Бѣлото Братство, което е съчетание на широката любовъ на славянството съ мждростта и знанията на западнитѣ народи.

Чръзъ любовъ, която носи чистота, къмъ знания и мъдростъ, за да се прояви Божията Истина, това е новото учение — съединение на изтока и запада, хармония между сърцето и ума, Любовъ, Мъдростъ и Истина.

5 ч. в.

Разисквания върху рефератитѣ.

К. Константиновъ. Революцията е вжтрѣшенъ процесъ, въ огъня на който, стариятъ свѣтъ вжтрѣ въ насъ, заедно съ всички свои заблуждения и ограничения — изгаря, т. е. изгубва своитѣ отношения къмъ реалния животъ, а вмѣсто него възраства новия свѣтъ на Истината, въ който, единствено, човѣкъ може да бжде свободенъ.

Безъ революцията, съ която доброто начало започва да гради, външното прѣустройство въ обществото е немислимо.

Насилието е стариятъ методъ на заминала култура. Силата е вжтрѣ, въ степенъта на убѣждението, въ идеята, и то до толкова, до колкото тя може да се приложи. Нека насилникътъ знае, че свободата, която иска за себе си, е длъженъ да дава и на другитѣ. Индиецътъ Ганди изрази учението на пасивния (несъпротивляващия се) анархизъмъ, и до-

каза, че въ силата на убѣждението се крие успѣха на едно дѣло.

Г. Драгановъ. Анархиститѣ и толстоиститѣ по принципъ сж противъ войната. Нѣкои отъ тѣхъ прилагатъ този принципъ на дѣло. Какво становище трѣбва да вземе окултниятъ ученикъ по въпроса за войната? Теософитѣ казватъ, че войната е ликвидиране на обществена карма, но, азъ мисля, че окултниятъ ученикъ трѣбва да бжде свободенъ, всѣки да разрѣши този въпросъ индивидуално, за себе си. Разрѣшението на този въпросъ не може да се подведе подъ извѣстна норма, а трѣбва да остане, всѣки свободно да го разрѣши, самъ за себе си.

М. Константиновъ. Новото учение казва, че капиталътъ е на живата природа, и никой не може да го притежава.

П. Пампоровъ. Ние въ всичко трѣбва да виждаме само положителната страна. Въ толстоиститѣ ще виждаме широката душа, въ анархиститѣ — хората на волята, а въ окултизма прѣобладаватъ знанията. Всичко това е все подготвление къмъ новото учение. Величието на новото учение е тамъ, че то е пълна хармония между тѣзи три учения. Отъ анархиститѣ ще научимъ смѣлостъта, отъ толстоиститѣ — чистотата, а отъ окултизма — знанията. А ние ще приложимъ всичко това на опитъ, като си служимъ съ методитѣ, дадени ни отъ Учителя.

Б. Боевъ и Г. Тахчиевъ говориха въ сжщия духъ, върху нѣкои положения на анархизма и толстоизма.

Двѣ думи!

(Учителѣтъ).

Тия въпроси, които искате да разрѣшавате, не сж мжчни. Тѣ сж много лесни за разрѣшаване. Нали, ако не се намажатъ колелата, много мжчно се въртятъ. Сега, много винтове сж ръждясали, и вие трѣбва да ги намажете съ масълце. И социалнитѣ въпроси, които вие ще разрѣшавате, лесно ще се разрѣшатъ, защото ключоветѣ сж у васъ самитѣ. Ами нѣма какво да увѣщавате богатия човѣкъ да разтвори касата си, да даде имането си. Ключоветѣ сж у васъ, ще завъртите ключоветѣ, и ще отворите касата. Ако царството Божие е въ васъ, то ще намѣрите тия ключове, ще отворите каситѣ, и всички хора ще почнатъ да мислятъ, като васъ. Нищо повече! Сега, на тия богати хора, вънъ въ свѣта, имъ трѣбватъ забавления. Не разрушавайте тѣхните илюзии! Богатитѣ хора, тѣ сж дѣца на куклитѣ. И, ако вие бутните тѣхнитѣ кукли, тѣ, като нѣматъ съ какво да се занимаватъ, ще се нахвърлятъ върху васъ. Нека тѣ се занимаватъ съ социалнитѣ работи, а вие ще се занимавате съ вашитѣ работи, докато всичко се приготви. че като се приготви, послѣ ще имъ се даде отъ това готовото. Не мислете, че хората много страдатъ. Не страдатъ много, не се заблуждавайте! Какви сж страданията имъ? Че майката изгубила дѣ-

тето си, то е една илюзия. Та кога е било то нейно дѣте? Чудно ще бжде, ако нѣкой добъръ човѣкъ ми даде единъ скжпоцѣненъ камѣкъ, и слѣдъ врѣме си го вземе, а мене ми потекатъ четири реда сълзи, че съмъ изгубилъ камѣка! Отъ гдѣ накждѣ е мой? Или, една душа дошла отъ Бога, възплотила се на земята, и си отишла, защо ще плача, че тя си измѣнила формата? Ами, ако едно сѣме е паднало въ земята, и израстнало въ едно великолѣпно дърво, ще плачемъ ли за него? Сега, вие не плачете за старото, не отричайте старото! Нѣма какво да го отричаме, но нѣма защо и да имъ доказваме новото. Този въпросъ, че отричаме стария животъ, ще го оставимъ на вторъ планъ. Ние приемаме новия животъ, нищо повече! Въ новия животъ има всичкото богатство, а всички тия хора около насъ сж все бѣдняци. Ние ще имъ дадемъ отъ нашето богатство, и въпросътъ ще се свърши. Новиятъ животъ носи всичко въ себе си! Той носи условия за чистота, носи условия за умствено развитие, носи и условия за калене на волята. Единъ анархистъ нѣма диаманта воля. Единъ човѣкъ, който се кръщава съ думата анархистъ, нѣ е анархистъ; единъ християнинъ, който се кръщава съ думата християнинъ, не е християнинъ; и даже единъ, който се кръщава съ думата Любовь, той не е позналъ още Любовьта. Та, ако не възприемешъ, и ако не проявишъ тази Любовь, какъ ще носишъ новия животъ? Само онзи, който прояви свѣтли-

ната, който свѣтне, само той носи името на свѣтлината. Щомъ не свѣти може ли да се кръсти съ името на свѣтлината? И Любовта е е Любовъ, само като се прояви. Любовта е реална, когато се прояви. Реално е само това, което се проявява. Ние не можемъ да говоримъ за реалното, като за нѣщо минало, като за нѣщо бъдеще. Божествената реалностъ е всѣкога реалностъ. А по отношение на нашитѣ сегашни разбирания, туй е като единъ наученъ методъ, то е право, но ако не искате да се спъвате, по отношение на вашитѣ дълбоки разбирания, ще разбирате дѣйствителността, като дѣйствителностъ, ще разбирате нѣщата добръ. Не мислете, че сте баби. Ами че всѣкиго едного отъ васъ сега мога да го направя герой. Ако вие нагорещите едно желѣзо до нѣколко хиляди градуса, съ това желѣзо нѣма ли да ви докарамъ до положение да си пробиете пътъ навсѣкждѣ? Та, казвамъ: вашитѣ мозъци трѣбва да ги нагорещимъ, има особени пеци въ природата, и тогава, отъ дѣло минете, ще топите хората. Нищо повече! Нѣма да имъ казвате нищо. Нима, като дойде слънцето казва нѣщо? То като пекне, сѣбгътъ трѣбва да се стопи. Съврѣмениятъ свѣтъ нѣма да се унищожи, ще се стопи, т. е. новото учение ще разтопи свѣта. Всички хора, които сж направени отъ ледъ, ще се стопятъ, на вода ще станатъ, нищо повече. Извори ще станатъ; пъкъ отъ тия извори ще потекатъ рѣкички; водата отъ рѣкичкитѣ ще прѣвърнемъ на пара, а

парата на електричество, въ смисълъ на Любовь. Що отъ това че нѣкой е прѣминалъ отъ едно състояние въ друго?

Послѣ, вие искате да образувате комуни, но се страхувате, че нѣма срѣдства. Вие може да образувате комуни, а азъ ще ви прѣдставя единъ начинъ за образуване на сигуренъ фондъ. Колко души сте тукъ? — Около 200 души. Значи, всѣки единъ отъ васъ, не може ли да спести по 300 лв. прѣзъ годината? — Може. Тѣй, 200 души по 300 лв. = 60.000 лв. За една година — 60.000 лв., въ 10 години 600.000 лв. Слѣдъ това, всѣки единъ отъ васъ може да убѣди поне още по трима души, и тѣ да дадатъ по 300 лв. Тѣй щото, вие ще турите въ себе си мисльта, че комунитѣ сжществуватъ въ свѣта, нѣма какво да ги уреждаме. Тѣлото е една комуна, и сжщиятъ образъ на нашето тѣло ще го приложимъ въ обществения свѣтъ. Нѣма другъ образъ за комуна, освѣнъ образа, който сжществува въ тѣлото. По сжщия законъ, по великия Божественъ законъ на Любовта, на по-низко стоящитѣ братя отъ насъ, ние ще дадемъ по-голѣма почестъ, понеже върху тѣхъ ще легне по-голѣмъ товаръ. Върху краката ни нѣма ли по-голѣмъ товаръ? Но пъкъ затова, вечерно врѣме ще вземемъ, ще ги поразтриемъ, ще ги помилваме, ще ги измиемъ, и краката усѣщатъ въ това една компенсация, едно морално задоволство. Тѣ казватъ: „Заради Любовта ние извършихме една работа на господаря си, но сме благодарни той да ни поизмие

и погали“. И ние, хората, ще носимъ мъжността съ благодарностъ, както краката. Понеже Господъ ни погали съ своята Любовь, ние може да прѣнесемъ още хиляди страдания, и ще кажемъ: „Заради Любовта и свѣтлината, която Господъ ни даде, ние ще Му благодаримъ, и ще работимъ заради Него“.

И тъй, ние ще бждемъ герои въ страданията. Ами че днешнитѣ страдания трѣбва да бждатъ заради васъ една играчка! Въ ума ви тѣ трѣбва да бждатъ като играчка. Разбира се, онзи, който го е страхъ отъ мечката, нѣма да го пратишъ веднага при нея. Ще го накарашъ най-първо да се приближи къмъ нея на петъ крачки, послѣ на четири, на три, на двѣ, и най-послѣ ще го накарашъ да я бутне съ единия си прѣстъ, послѣ да я хване за ушитѣ, да я поглади и най-послѣ да се разговори съ нея. Това сж редъ опити, които ще минете. Ще турите туй, великото въ себе си, и само тогава ще бждете много смѣли. А пъкъ иначе, ползуйте се отъ всичко.

Сега, като свършите събора, може би азъ ще хвърля една малка свѣтлинка, какъ трѣбва да гледате на нѣщата, понеже искате да станете по-смѣли. Има една смѣлостъ въ свѣта, и тя седи въ слѣдующето: виждашъ, че нѣкой човѣкъ се пѣне, не може да развинти нѣкой винтъ. Да му помогнешъ, това е благородно! Единъ човѣкъ се отчаялъ, има дългове, намислилъ да се самоубие. Да му покажешъ истинския пътъ, по който той ще може да

плати своя дългъ, това е благородно! Кажй на този човѣкъ: „Азъ ще ти платя дълговетѣ“, и той ще се засмѣе. Ще ги платишъ, защо не? Богатитѣ хора може да платятъ дълговетѣ на своитѣ братя. Въ природата има единъ законъ за тази компенсация. И, ако вие вѣрвате въ комунитѣ, ще ги устроите, тѣ ще изникнатъ, като гжби. Но, трѣбва да знаете, първото нѣщо: много сж дебели стѣнитѣ между хората, понеже човѣшкиятъ егоизъмъ е взелъ върхъ надъ всичко. Дебелитѣ стѣни трѣбва да изчезнатъ, да останатъ много тънки прѣгради, за да можемъ свободно да прѣминаваме, и като дойдешъ до твоя съсъдъ, да нѣма прѣграда. Ще попиташъ: Мога ли да прѣкрача въ твоето мѣсто по закона на Любовта?“ — Можешъ.

Трѣбва да бждете крайно учтиви. Азъ бихъ желалъ всички вие да бждете, въ всичкитѣ си разисквания, крайно деликатни. Сега, като ви слушамъ, нѣкъдѣ може да дойдете до стълкновение. Ние не разрешаваме въпроситѣ на свѣта. Въпроситѣ на новия свѣтъ сж разрешени, вие ще влѣзете, просто, като работници да реализирате тѣзи планове. Ще ви се дадатъ идеи за реализиране на тия планове. тия идеи ще дойдатъ въ вашитѣ умове, чувствата — въ сърцата ви, енергиитѣ — въ волята. Вие ще влѣзете, като работници, ще бждете носители на новитѣ идеи. Сега, нѣма какво да се плашимъ вжтрѣ въ себе си. Ние ще положимъ великия Божественъ законъ на Любовта, и ще знаемъ, че Богъ може да ни каже Истината.

Богъ е измѣнилъ своето мнѣние заради насъ. Знаете ли въ какво отношение? Понеже грѣховетъ на хората сж били прѣдъ Неговото лице, като сѣнка, и Той, като ги е слушалъ, слушалъ, отхвърлилъ грѣховетъ имъ настрана, погледналъ ги въ лицето, и ги попиталъ: „Какво искате, за какво плачете? Искайте сжщественото, и ще ви се даде“. Слѣдователно, на всинца ще се даде, каквото искате, но нищо излишно. Искайте сжщественото, което трѣбва за вашето развитие, и ще видите, че Господъ другояче гледа. Богъ е прѣмахналъ всичкитъ онѣзи прѣпятствия, които сж ни държали далечъ отъ Него. Ние ще се обърнемъ къмъ Него, ще използваме Неговата свѣтлина, Неговата Мъдростъ, Любозъ, и Истина, и ще работимъ съ тѣхъ. Богъ изпраща своитъ синове, тѣ носятъ плановетъ. И въ туй отношение, вие може да бъдете напълно спокойни. Само гледайте да бъдете готови ученици, та, туй, което възприемете да не го изпуснете. Ще внесете този новия елементъ въ живота си. Азъ искамъ, като си заминете по домоветъ, да бъдете всички обновени.

Трѣбва да знаете едно нѣщо: вие мислите, че анархиститъ работятъ повече отъ васъ? Не. Вие мислите, че толстоиститъ сж почисти отъ васъ? Не. Ние имаме съвсѣмъ друга норма за чистотата на единъ човѣкъ. Да се не заблуждавате съ толстоиститъ, съ анархиститъ и пр. Тѣ сж наши братя, нищо повече! Всички тия разни учения и учени, азъ

ги уподобявамъ на слѣдующето, ще ви приведа слѣдуюция примѣръ: едно врѣме, когато 12-тъ еврейски плѣмена пѣтуваха въ пустинята, всѣко плѣме носѣше една часть отъ скиинята. Когато ги питаха: какво носите? — Скиинята. Едни носѣха покрива, други кадилницитъ, трети темяна, четвърти — попскитъ одежди, пети — ковчега и т. н., но, щомъ пристигнѣха нѣкъдѣ, всичкитъ колѣна донасяха частитъ на тази скииня, събираха я, и тамъ се покланяха. Сега, тия Бѣли Братя, като дойдатъ, и като дойде Божествениятъ Духъ на свѣтлината, Богъ ще се изяви чрѣзъ всички. Тия носители на скиинята ще кажатъ на всички: „Донесете частитъ“, и ще съградите тази Божествена скииня. Тѣй щото, отъ всички учения, каквито има по свѣта, всѣки ще донесе частъта на този новия Храмъ, всѣки ще внесе своя си даръ. Тѣй ще гледате на нѣщата, нѣма да давате прѣдимство никому. Всички учения сж на мѣсто. Материалиститъ ще ги туримъ на работа, тѣ носятъ пода, блоковетъ за темелитъ. Ще имъ кажемъ: „Дайте вашитъ блокове, тѣ трѣбватъ за долу, дълбоко въ земята, за основа. Анархиститъ, тѣ ще донесатъ ножове, чукове за дѣлане. Толстоиститъ носятъ хубави дрѣхи, прѣмѣни за прѣобличане — и тѣ трѣбватъ. Търговцитъ насъбрали хлѣбецъ, житце, брашнице. Ние ще огладнѣемъ, и тѣ ще отворятъ хамбаритъ. Тѣй щото, ние ще видимъ, че всички тия богатства, всички тия на-

събрани нѣща, всѣко нѣщо, което сѣществува, то си има своето мѣсто.

Сега, ще се пригответе за утрѣшния день, да бждете бодри, ще завъртите новъ ключъ. Втората сутринь събранието трѣбва да стане по другъ начинъ. Трѣбва да разсѣждавате. Не че ще бждемъ безъ инициатива, не, азъ искамъ всички да бждете съ инициатива, затова се събирате, сега младитѣ. Не мислете, че старитѣ сж въ бездѣйствие. Не, старитѣ сега сж обули нови потури. Знаете ли, и, тѣ сж наострили ножоветѣ си, и казватъ: „И ние подиръ младитѣ!“ Готови сж на нови жертви. Мжчно е да се трансформира човѣкъ. Мжчно е, но не е невъзможно. Въ всинца ви виждамъ, че става единъ вжтрѣшенъ процесъ, всинца сте заети съ една велика мисль. Вие всинца желаете Любовьта, Мждростъта, всички искате Истината, нали? Истината кали волята, Мждростъта кали ума, а Любовьта кали сърцето. Слѣдователно, вие ще работите съ Истината, и ще бждете готови. Сега, щомъ нѣкой е чистъ, той е толстоистъ. Щомъ е извадилъ ножа, той е анархистъ, отговаря на съпротива съ съпротива. А новото учение ще го уподобя тѣй: новото учение плаща дълговетѣ на всичкитѣ хора, нищо повече! Пуца всички свои братя отъ затворитѣ, разрушава затвори, болници, и на мѣстата имъ съгражда жилища. На всички казва: „Слънцето, всичко е създадено за васъ, всички вие сте братя, всички ще работимъ, всички ще се учимъ, всички ще пѣемъ, всички ще свиримъ, всички

ще почиваме“. Това е то новото учение! Ние започваме съ пѣене, съ молитва, а молитвата е най-хубавата работа. Който не може да работи съ молитвата, той не може да работи на земята. Религиознитѣ хора пѣкъ ще работятъ за подкрѣпа на религиознитѣ чувства. Тѣй щото, всичко, което е хубаво въ свѣта, ние ще го вземемъ, и ще влѣземъ, като ученици на новото, безъ насилие. Всички ще турите надписа: Безъ насилие! Никакво насилие, и ще си отстъпвате взаимно.

Днесъ, азъ ви слушахъ прѣзъ цѣлия день, отъ сутринъта, и си мислѣхъ да не присѣтствувамъ, но казахъ: ще имъ покажа единъ примѣръ, ще ги изслушамъ. И менъ ми бѣше приятно да ви слушамъ. Казвамъ: много хубаво е. Сега, на всинца ви трѣбва, приложение! Малкиятъ приходъ, който имате може ли да го заложите? Може, какъ не. Умътъ, който имате, можете ли да го посвѣтите за Любовьта? Можете. Сърцето, можете ли да го посвѣтите за Любовьта? — Можете. Волята, може ли да я посвѣтите? — Можете. Щомъ всичко посвѣтимъ, ние сме силни. Е ли Любовьта въ насъ, ние разполагаме съ най-голѣмата сила въ свѣта, и никой не може да ни се съпротиви. И знаете ли на какво мязаме тогава съ нея. Въ Америка поставили на едно мѣсто два хубаво намагнетисани топа. Отива единъ богаташъ, хубаво облѣченъ, но обущата му били подковани, и като приближилъ до топоветѣ, тѣ тѣй силно притеглили краката му, че обущата му се изтрѣгнали отъ

краката. Та, Божествената Любов така ще привлече богатитѣ хора, че ще имъ се отнематъ не само обущата, но и кесииѣ, и всичко. И тогава, за да се освободятъ богатитѣ хора, тѣ ще дадатъ всичко. Старитѣ възгledi, това сж натрупано богатство. Това богатство трѣбва да остане въ васъ, като една утайка отдолу, и да се повдигнете нагорѣ, къмъ Бога, да се занимавате съ новия свѣтъ, съ новото учение. Туй новото, то е вече възприето, то е изживѣно отъ други, и ние ще го приложимъ по сжщия начинъ, по какъвто тѣ сж го приложили прѣди насъ. Туй, което наричаме ново, за нѣкои е старо, но за насъ, на земята, е ново. Бѣлото Братство отъ хиляди години живѣе въ този животъ. Тѣ сж го прилагали, затова ние ще вземемъ тѣхния животъ, ще го приложимъ съ всичкитѣ тѣхни начини и методи, съ всичкитѣ тѣхни разбирания.

Искамъ да бждете бодри и весели. Песимизмътъ, който до сега е царѣлъ, ние ще го пенсионираме, защото този песимизмъ бѣше у насъ на гости. Отчаянието, и него ще пенсионираме; скръбъта и умразата, и тѣхъ, ще пенсионираме. Ще повикаме всички тия сестри, ще имъ дадемъ единъ банкетъ, и ще имъ кажемъ: „Ние сме ви много благодарни. Вие извършихте една велика служба заради насъ, и сега може да живѣете между насъ!“ И тогава, въ лицето на една скръбъ и умраза, вие ще видите лицето на една ваша сестра.

Тѣй ще гледате на нѣщата, само когато Божествената Любов проникне, обхване и изпълни вашитѣ сърца!

„Изгрѣва вече день тържественъ!“

„Ще се развеселя.“

7 ч. в.

Вторникъ.

7 ч. с.

3 юли.

Окултизмъ и наука

(Б. Боевъ).

Окултниятъ ученикъ трѣбва да изучава днешнитѣ официални науки. Тѣ сж науки прѣдимно за физичния свѣтъ, а послѣдниятъ не е ли Божественъ, като невидимия свѣтъ? За да разберемъ окултизма, най-добро и необходимо подготвление е изучаване наукитѣ, относящи се до физичния свѣтъ.

Днешната духовна криза е двойна: въ ума и въ сърцето. Тази криза въ ума е изразена, като борба между науката и религията, а въ сърцето — като откъсване на човѣка, изгубване връзкитѣ му съ цѣлото. Само окултизмътъ днесъ е въ състояние да хвърли мостъ между науката и религията, и по този начинъ да спомогне за възтържествуването на религиозното животно-разбиране.

Окултизмътъ е естествознание. Той прѣд-

ставя продължение на естествознанието въ невидимата област. Окултизмът не е основан нито на слъпа вѣра, нито на философски спекулации. Методитъ му сж: опитъ и наблюдение.

Когато човѣшкиятъ умъ стана по-самостоятеленъ въ епохата на хуманизма, възбуди се интересъ къмъ изучаване на природата. Слѣдъ откритието на Коперника, слѣдъ създаването Кантъ — Лапласовата теория за произхода на слънчевата система, и особено слѣдъ еволюционната теория на Ламарка и Дарвина, още по-ясно се изтъкна, че тѣзи три учения противорѣчатъ на Библията. Съ развитието на психофизиологията се откри голѣмата зависимостъ между нервната система и душевния животъ. Слѣдователно, можеше да се прѣдположи, че душевнитѣ способности иматъ корена си въ мозъка. Намѣриха се и други противорѣчия, напр. чудесата въ Ветхия и Новия Завѣтъ, които днешната наука смѣта за нарушение на природнитѣ закони. Но, всички тѣзи противорѣчия сж само привидни. Теорията на Коперника не прѣдставлява никакво противорѣчие. Кждѣ въ религиознитѣ книги е писано, че слънцето се върти около земята? Сжщо и Кантъ — Лапласовата теория не противорѣчи на спиритуалистичния мирогледъ. Даже въ индийскитѣ религиозни книги се говори за манвантаритѣ, които сж прѣраждания на слънчевата система. Окултитѣ не само сж знаели за произхода на слънчевата система отъ мъглявина, но сж знаели какво е имало и прѣди тая мъглявина. Сжщо

е и съ еволюционната теория. И психофизиологията сжщо не може да противорѣчи. Нервната система е инструментъ за проява на извѣстни сили на съзнанието въ физическия свѣтъ.

Разказътъ за сътворението на Адама е абсурденъ само на пръвъ погледъ, но той става твърдѣ дълбокъ, когато се разгледа отъ окултно гледище. Сжщото е и съ разказитѣ на Ноя и Иона.

Ако разгледаме отношението между окултизма и разнитѣ науки, ще видимъ, че нѣма никакво противорѣчие. Нѣщо повече: проблемитѣ въ разнитѣ науки могатъ да намѣрятъ своето истинско разрѣшение само въ окултизма. Напр. днешната биология не може да обясни наслѣдствеността. Има нѣколко теории за това, но всѣка отъ тѣхъ противорѣчи на фактитѣ. Само окултизмътъ може да обясни наслѣдването на придобититѣ признаци, но не е тукъ мѣстото да се спирамъ на този въпросъ. Днешната биология чрѣзъ много факти идва до приемане на етерното тѣло (опититѣ на Харрисънъ, Колиско и др.)

Сега, нѣщо за еволюционнитѣ фактори. Окултизмътъ дава извѣстно значение на подбора и на взаимопомощта, като фактори на еволюцията, но главно мѣсто дава на вътрѣшния факторъ, което се доказва, между другото, напр. съ опититѣ на Волфа върху окото на тритона.

Споредъ най-последнитѣ данни на физи-

ката, материята е кондензирана енергия, и това пакъ потвърждава една отдавна извѣстна окултна истина.

Отношението на окултизма къмъ психологията. Нито психоаналитичната теория на Фройда, нито други психологични теории могатъ да обяснятъ извѣстни психични явления. Нѣщо повече: извѣстни области на психологията направо водятъ къмъ окултизма. Напр. хипнотизмътъ, особено съ своитѣ дълбоки фази, доказва извѣстни окултни истини: съществуването на аурата, реалността на ясновидството и пр. Въ тази областъ най-много сж работили Де-Роша и Дюрвилъ. френски изслѣдователи.

Окултизмътъ хвърля свѣтлина още и върху слѣднитѣ науки: геологията, филологията, етиката, историята, социологията и другитѣ науки. Въ всички науки се влива една нова, духовна струя. Сжщото става и съ изкуствата. Всичко тава доказва, че приближава епохата на една духовна култура, на едно велико духовно събуждане на човѣчеството.

9 ч. с.

Окултни науки.

(К. Кузмановъ).

Подъ окултни науки разбираме слѣднитѣ: астрология, алхимия, кабала, физиогномия,

френология, хирософия, графология и магия.

Източници за изучаване окултнитѣ науки сж: западноевропейската окултна литература, бесѣдитѣ на Учителя и нашиятъ личенъ опитъ.

Не можемъ да установимъ редъ и планъ задължителенъ за всички, по който да става изучаването на окултнитѣ науки, едно, защото ни липсватъ нужнитѣ за това обширни познания, и второ, защото тия науки засѣгатъ и области, стоящи по-високо отъ ума, съ помощта на който бихме построили подобенъ планъ.

Понеже всички окултни науки изучаватъ единъ и сжщъ животъ, само че отъ разни страни, то, колкото повече се задълбочава човѣкъ въ коя и да е отъ тѣхъ, чувствува нужда отъ допълнение и помощъ на всички останали. Човѣкъ може да започне съ коя и да е окултна наука, и около нея да групира изучаването на всички останали. При добиване на знания, изобщо, човѣкъ трѣгва отъ онова, което е най-близко до самия него, и постепенно отива къмъ по-далечното. Въ областта на окултнитѣ науки се забѣлѣзва сжщото. И при тѣхъ, обикновено, човѣкъ започва съ най-близкото, т. е. съ физическото тѣло, resp. съ физиогномията, френологията и хирософията.

Не трѣбва да забравяте, че окултното знание не се състои само въ четене на книги и запомвяне на правила (заблуждение, въ което мнозина изпадатъ при изучаването особено на

физиогномията, френологията и хирософията), а въ схващане живата връзка между фактитъ въ живота. А това зависи не само отъ ума и паметята, но отъ цѣлокупното ни духовно развитие.

Алхимията, до колкото може да прѣдставлява днесъ интересъ за насъ — въ първата си частъ (трансформиране на металигѣ) прѣдполага обширни познания по химия, а въ втората си частъ (духовната) — доколкото искаме да я свържемъ съ нашето нравствено усвършенствуване, може би да ни даде много образци и импулси. Но, да слѣдваме слѣпо прѣдписанията на алхимицитѣ въ онази символична форма, подъ която сж останали, това нѣма да ни доведе до никакви резултати.

Кабалата въ своята догматична частъ прѣдставлява една метафизика твърдѣ особена по своята терминология, но по сжщина много близка до другитѣ окултни дисциплини. Въ практическата си частъ, кабалата прѣдставлява нѣщо мжно осществимо, защото тя прѣдпоставя извѣстно достигнато вече духовно съвършенство. Тѣй както се разбира и пише кабалата днесъ, тя не е нищо друго, освѣнъ филологически разкопки и аритметични изчисления, за които мжно може да се каже каква езотерична стойностъ иматъ. Въ практичната си частъ кабалата се приближава най-вече до магията, а на мѣста двѣгѣ дори се сливатъ. Да се практикува кабалата, resp. магията, ще рече съзнателно да се направляватъ и испол-

зуватъ природнитѣ сили. А за да може това да стане безопасно, необходимо е прѣди всичко, пълно безкористие, защото природата е и щедра, но и строго справедлива.

Астрологията твърди, че планетитѣ сж живи, разумни сжщества. Това, което днесъ наричаме планети, сж само тѣхнитѣ физически тѣла. Подобно на човѣка, и тѣ иматъ по-тънки и по-обемисти тѣла, чрѣзъ които си влияятъ взаимно. Влиянието на всѣка планета е особено. Сборътъ отъ планетнитѣ влияния, въ мига на раждането, опрѣдѣля сждбата на човѣка, или, по-право, човѣкъ се ражда при такива планетни условия, които точно съотвѣтствуватъ на сждбата, която той самъ въ миналото си е прѣдопрѣдѣлилъ. Споредъ астрологията, въ живота на човѣка има нѣща неизбѣжни (добри и лоши), има нѣща само възможни, а има нѣща, при които има свобода на изборъ.

Притежава ли човѣкъ познания по астрология или не, е до извѣстна степенъ безразлично, защото, и въ единия и въ другия случай, само смиренieto и безкористieto могатъ да дадатъ правилна насока на неговата сжба.

Между новото учение и основнитѣ твърдения на окултнитѣ науки противорѣчие не може да има.

Учительтъ не ни занимава сега съ твърдѣ специални окултни въпроси, за да не отвлича

вниманието ни отъ по-наложителнитѣ и по-важни задачи. Той не иска отъ насъ хиромантици, френолози, астролози, и т. н., а прѣди всичко — хора съ чисти сърца, свѣтли умове, истинолюбиви души и диамантна воля. Защото, само когато постигнемъ това, той ще може без-опасно да ни повѣри окултни сили и окултно знание, и то не книжно знание, а знание живо.

10 ч. с.

Новото учение или великата лаборатория на живата природа.

(П. Теодорова).

Истина, истина ви казвамъ:
„Ако се не роди нѣкой изново,
не може да види царството
Божие“. (Иоана 3:3).

И запита Никодимъ Христа: Какъ е възможно това, може ли подобно нѣщо?

Днесъ идва нова свѣтлина въ свѣта — Новото Учение — и всички съврѣмenni учени я посрѣщатъ съ сжщитѣ думи: Възможно ли е туй? Заблуда голѣма е това!“ Но сжщата тази свѣтлина прѣвежда Христовитѣ думи, и казва: „Ако не пожелаешъ съ всѣка фибра на своето, външно и вътрѣшно, естество да минешъ прѣзъ великата лаборатория на живата при-

рода, не ще видишъ царството Божие, тука на земята, и горѣ на небето“. И сжщиятъ този Никодимъ, човѣкътъ, който изказа съмнѣнието си прѣди 2000 г., идва днесъ, рови се изъ всички области на науката, вади опаковкитѣ на тѣхното съдържимо, втурва се съ непрѣодолима жажда отвѣнъ навжтрѣ въ тѣхъ; учи, търси методи и срѣдства, иска да влѣзе вътрѣ, гдѣ миръ и тишина цари, гдѣ знание и мъдростъ истинска блѣсти. И спира се днесъ този ученъ на явленията изъ „физиката“, но не задоволяватъ тѣ неговото богато естество. Той вижда въ тѣхъ салъ външнитѣ промѣни, вижда трансформиране на енергиитѣ, но вътрѣ иска той да влѣзе, тамъ, гдѣто първопричината се крие. И спира погледа си къмъ „химическитѣ прояви“, дано тѣ вътрѣшната жажда задоволятъ. И знае той, че при тия явления веществото или материята коренно се измѣня. Туй иска да намѣри — начини и срѣдства — нечистото въ чисто да прѣвърне, неблагородното въ благородно, тъмното въ свѣтлина, безжизненото въ вѣченъ животъ! И спомня си усилията на нѣкогашнитѣ алхимици, но страхъ и срамъ го спиратъ да признае правото имъ днесъ. „Тѣ заблудени сж, хора на миналото.“ И не усѣща какъ, но този ученъ, като знае условията за химическигѣ прѣвръщения, реактивитѣ за тѣхъ, киселини, основи и соли, иска, желае да ги намѣри нѣйдѣ другадѣ скрити, въ недрата на природата, да опита върху си тѣхнитѣ резултати. Желаетъ и навлиза, но безпо-

щадна е тази „велика лаборатория на природата.“ Тя научава, дава, но и много ридания произвежда. Вжтрѣ, гдѣто си нагазилъ, въ нея, смѣси нѣма, реактивитѣ сж чисти, идеално чисти, и затуй прѣфинени елементи и съединения създава. Тукъ, въ нея, ще разберешъ дълбокитѣ закони за прѣвръщане на енергиитѣ.

И всичко съ радостъ изнася днесъ този ученъ върху си, на личенъ опитъ, като провѣрвява и думитѣ изказани отъ великия Лавуазие, баща на химията: „Нищо въ природата не се губи, нито се създава, а само се видоизмѣня“. Затуй „видоизмѣня“ той всичко ще понесе. Знае, че свѣтътъ въ развоая си не слиза, а се качва, и отъ тъмното къмъ свѣтлото върви. И навлиза, навлиза все по-надълбоко, като носи всичкия си запасъ отъ знания на „свърѣмения ученъ.“ Върви и си разсждава: Що е свърѣмениятъ човѣкъ? — Една незавършена, изнудена отъ собственитъ си грѣшки, идея, която ту на лѣво, ту на дѣсно надтежнява, споредъ туй, дали сърце или умъ я управлява. Загубилъ той равнодѣйстващата на тия двѣ сили — волята, криви изъ свѣтовния пжтъ, „неравната борба“, както го наричатъ. Но, силниятъ лжчъ на „новото учение“ го мами, води го къмъ потайнитѣ гънки на тази „велика, жива природа“, и прѣдставя му методи и начини нови, върни и непоколебими. И казва му: „Опитай и сравнявай. Запасътъ си отъ знания върно дръжъ, и на него се основавай!“ Тѣй изпѣква въ ума на свърѣмения ученъ и закона за постоян-

нитѣ отношения на Пру: „Че елементитѣ, когато ще влизатъ въ съединения, и когато ще излизатъ отъ съединенията, винаги се намиратъ въ точно опрѣдѣлени, постоянни отношения по тегло и по обемъ. Вземи ли се излишѣкъ отъ единия елементъ, излишното количество не дѣйствува“. Законъ за постоянството! Постоянство въ отношенията! Стабилностъ на всичко въ свѣта!

Тѣй задълбоченъ, въ тоя, и въ редъ други закони изъ областъта на цѣлата наука, върви свърѣмениятъ ученъ навжтрѣ, навлиза въ тази велика лаборатория, и чува нейниятъ тихъ шепотъ, между елементи и съединения: „Ела, ела, ще се родишъ изново, и ще видишъ царството Божие!“

О. Славчева. Съ прочувствени и топли думи поздрави всички братя и сестри, присѣтстващи на събора, като пожела успѣхъ въ тази нова и първа работа за насъ.

П. Русевъ. Говори върху комуналния животъ. Спомена, че правилниятъ пжтъ въ нашето развитие е пжтътъ на сърцето, а не на ума, защото новата култура, която иде сега въ свѣта е „културата на сърцето.“

4 ч. сл. об.

Свободни училища, основани на окултната педагогика.

(Б. Боевъ).

Какъ гледа окултизмътъ на днешното училище? Днешното училище е една „педагогическа трагедия“, както казва Д-ръ Ерихъ Швешъ въ прѣдговора си къмъ едно педагогическо съчинение на Д-ръ Щайнеръ. Той казва още, че днешното училище е една трагедия на незнанието и неможенето. Днешното училище е изживѣло своето врѣме. То може да се сравни съ затвора. Въ затворъ сж не само ученицитѣ, но и самитѣ учители. Тѣ сж въ зависимостъ отъ законитѣ и правилницитѣ, отъ програмитѣ и окръжнитѣ на министерството. Учителътъ е ограниченъ, той нѣма свободни рѣцѣ да твори. Това ще става, докато училището се намира въ рѣцѣтѣ на държавата. И тъй, първото нѣщо, което иска окултизмътъ, то е, да освободи училището отъ опеката на държавата. Тя иска чрѣзъ училището да насажда своитѣ принципи, своя редъ на нѣщата.

Въ новото училище, учителътъ ще бжде напълно свободенъ, нѣма да висятъ надъ него закони, правилници, окръжни, външни прѣдписания и др. Както казва Д-ръ Щайнеръ, ще му се даде възможностъ да дѣйствува съгласно своитѣ познания върху човѣшката природа.

Така е въ Валдорфското свободно училище въ Шутгартъ.

Като казваме „свободно училище“, разбираме двѣ нѣща: 1) свободно отъ опеката на държавата, 2) зачитане свободата на дѣтската индивидуалностъ. Въ новото училище нѣма да има бѣлѣжки и наказания. Истинската педагогика трѣбва да гради съ положителни, а не съ отрицателни срѣдства. Всѣко наказание, макаръ и най-малкото, издига стѣна между сърцето на ученика и това на учителя, и тогава, всѣко възпитателно въздѣйствиe става невъзможно. Любовта трѣбва да бжде атмосферата, въ която да живѣе цѣлото училище! Тя е главниятъ факторъ въ училището. Отъ днешното училище вѣе студъ. Днесъ има грамадни, дебели стѣни между учителя и ученика, когато между тѣхъ трѣбва да има само приятелски връзки. За лошитѣ резултати отъ днешното училище не трѣбва да се обвинява нито учителя, нито ученика. Виновна е системата.

Понеже днешното училище е невъзможно, трѣбва да създадемъ навсѣкждѣ въ България нови училища, подобни на Валдорфското въ Германия, дѣто се прилагатъ принципитѣ на окултната педагогика. Но ние не трѣбва да бждемъ слѣпи копирачи на това училище. Може да заемемъ много нѣщо отъ тамъ, но трѣбва да сътворимъ нѣщо ново, съобразно мѣстнитѣ условия.

Само окултната педагогика е въ състояние да даде едно възпитание съобразно дѣт-

ската природа, понеже се основава на ясновидското изследване на дѣтето прѣзъ разнитѣ периоди на развитието му, и затова изхожда отъ дълбокото познаване законитѣ на дѣтското развитие.

5 ч. сл. об.

Общи въпроси.

Н. Каишевъ. „Бждещата размѣнна монета ще бжде приятелството.“ казва Учителътъ.

Азъ изказвамъ благодарността на всички братя отъ провинцията къмъ софийскитѣ братя, за малката материална помощъ, която ни уха-заха при пътуването.

Да пристѣпимъ къмъ работа за събиране на тия 300 лв., за да ускоримъ образуването на комунитѣ. Какъвъ ще бжде живота ни въ комунитѣ, затова може да се вземе образецъ отъ живата природа, отъ живота на пчелитѣ въ кошеритѣ. Всѣкждѣ, дѣто има младежка група, да се образува една каса, като дава всѣки по 5 лв. мѣсечно за купуване на единъ кошерь пчели, за да се наблюдава живота имъ, и да се замѣни употребата на захаръта съ медъ.

Желателно е да се издава единъ органъ, въ който да се печататъ нашитѣ изживявания и опитности.

Г. Радевъ. „Свѣтлината е необходима за зрѣнето на плодоветѣ “

Въ свръзка съ това, запитвамъ: Какъ ще можемъ, ние въ провинцията, да влѣземъ по-скоро въ контактъ съ туй, което Учителътъ говори? Какъ ще можемъ да имаме по-скоро Учителевитѣ бѣседи на рѣка, та да се ползуваме и ние отъ тази свѣтлина?

К. Кузмановъ. По въпроса за списанието, което ще се издава, прѣдлагамъ слѣдното: да бжде най-много 2 печатни коли, съ съдържание: въпроси по окултизма, социални въпроси, съобщения по послѣднитѣ научни изследвания, да се разработватъ извѣстни мисли отъ бесѣдитѣ на Учителя и др.

Г. Драгановъ Освѣнъ това списание, прѣдлагамъ да има и другъ нѣкакъвъ листъ, който да отговаря на стремежа ни да знаемъ какъ работи природата, какво изживѣва душата, изобщо — да има научно-философски характеръ.

Б. Боевъ. Нуждата отъ сериозна окултна литература ме застава да издавамъ такова списание и въ Панагюрище, но, ако се споразумѣемъ, може работата да се сведе къмъ издаване едно общо списание въ София.

К. Константиновъ. Какъвъ ще бжде вѣстника, то зависи отъ нуждитѣ, които сега виждаме въ събора. Безъ да мислимъ, че много сме добили тукъ, поне получихме единъ импулъсъ. Една идея, която възприехме отъ Учителя за вѣстника, между другото е тази, да обработваме легендитѣ, които Той дава въ бесѣдитѣ си.

Защо да издаваме списание, а не отдѣленъ листъ, то е, защото нѣмаме възможность, срѣдства за този листъ.

Г. Радевъ. Нашето списание трѣбва да бѣде въ духа на новото учение, нѣщо оригинално, което да отразява живота на нашето братство, на нашето общество. Само така ще има смисълъ. Въ това списание, като основа, трѣбва да залегнатъ бесѣдитъ на Учителя. То трѣбва да се яви, като единъ органически изразъ на новото въ нашия животъ. Въ това списание трѣбва да се изразява морала на тѣй нареченитъ „неписани закони“.

6 ч. в.

Първото правило.

(Учительтъ).

Всички трѣбва да намѣрите една норма, да имате едно правило за мѣрене на нѣщата. Въ природата има само едно правило. Да кажемъ, че вие ще издадете едно списание, раждате го, питамъ: Туй списание ще върви ли по вашитъ стѣпки, или то ще си трѣгне по своя естественъ пѣтъ, по своитъ стремежи? Напримѣръ, когато една мома или единъ младъ момъкъ се жени, жени се, за да изрази своя идеалъ, който е божественъ, а какво става? Слѣдъ като се ожени, неговиятъ идеалъ, не само че не е божественъ, но става обикновенъ. Че ако вие раждате нѣщо като васъ, по добръ е да

не го раждате, и трѣбва да се откажете отъ това раждане. Защото, ако ти си една овца и раждашъ агънца, които хората ще колятъ, ще продаватъ, това нищо нѣма да ти принесе. Ти трѣбва да се откажешъ отъ туй раждане. Ще кажешъ: „Отсега нататъкъ не искамъ да раждамъ така“. Нищо повече! Ако си единъ вълкъ, и раждашъ само вълчета, които ще ядатъ агънца, ще кажешъ: „Пакъ ще се откажа, нѣма да раждамъ“. Туй правило ще го приложите въ вашия умственъ свѣтъ, въ вашия сърдеченъ свѣтъ и въ вашата воля. Защото, трѣбва да знаете, че всѣка една мисль е жива, тя съществува, и мжно може да се освободите отъ вашитъ мисли, отъ вашитъ желанія и отъ вашитъ дѣйствия. Нѣкои окултисти казватъ, че мисльта е кратко-врѣменна. Не, ние виждаме въ пространството ваши мисли и желанія, които отъ хиляди години жизѣятъ, и мислятъ тѣй, както хората. Мислитъ, желаніята това сж живи същества, тѣ населяватъ особенъ свѣтъ. Трѣбва да имате една много правилна философия за живота. Сега напримѣръ, вие сте млади, въ васъ има една малка изкълченость: вие не говорите искрено, вие не смѣете да изнесете истината, вие се боите да изкажете истината, вслѣдствие натовасе запъвате. Е, хубаво, какво ще разрѣшите? Вие разрѣшавате извѣстни божествени въпроси, нали? Да кажемъ, ще разисквате върху творчеството на нѣкой знаменитъ писателъ, като Гьоте, Шекспиръ или Толстой. Въ какво седи

творчеството на Гюте или на Шекспира, или въ какво седи творчеството на Толстоя? Или, вие искате да се спрете върху бесѣдитѣ. Въ какво седи същественото въ бесѣдитѣ, знаете ли? Ами че вие ще си създадете извѣстна идея. Законътъ е такъвъ: онзи, който иска да изпълни, запримѣръ, закона на женидбата, той трѣбва да се жени съ идея. Ако нѣ кой е момъкъ, и послѣ се ожени, то, като се роди неговия синъ, синътъ му да не се жени, той да бѣде послѣденъ; и момата, която се жени — нейната дъщеря, да не се жени, да бѣде послѣдна. Нищо повече. Ама кой човѣкъ нѣма да се жени? — Онзи, който е съвършенъ. Това е само за съвършениятъ. „Които се сподобятъ съ възкрѣсението, нито се женятъ, нито за мжжъ отиватъ“. Женятъ се само несъвършениятъ хора. Питатъ: „Да се женимъ ли, или да се не женимъ?“ Шомъ сте несъвършени, ще се жените, а шомъ сте съвършени, васъ женидба не ви трѣбва. Рѣзко и положително — съвършениятъ хора нѣматъ нужда отъ женидба! Сега, думата женидба, нѣма да я разбирате въ нейния букваленъ смисълъ. Всѣки, който се жени, трѣбва да има за цѣль синъ му да бѣде съвършенъ, слѣдователно, той трѣбва да вложи въ него най-възвишениятъ свои идеи, и синътъ да бѣде изразъ на своя баща. Дъщерята да бѣде изразъ на своята майка, на нейния най-съвършенъ идеалъ, божественъ идеалъ. И тогава ще прѣстане стария начинъ на прѣвъплотяване. Въ природата има новъ

начинъ, по който душитъ може да се усъвършенствуватъ. Тѣй че, има и другъ начинъ за усъвършенствуване, не се самозаблуждавайте, не мислете, че само така може. Има други по-съвършени методи. Ако тия методи не сж приложени досега за насъ, то погрѣшката е наша, не е на природата, ние сме виновни. Този методъ е готовъ, но понеже ние не сме готови да възприемемъ по-идеаленъ методъ, и не може да го разберемъ, затова хората сж останали толкова назадъ. Прѣди двѣ хиляди години Христосъ е училъ така: „Ако не се родите изново отъ духъ и вода, не може да видите царството Божие. Роденото отъ плътъ, плътъ е, а роденото отъ Духа, духъ е.“ Онзи, който има плътски баща и плътска майка, отъ него духовенъ човѣкъ не може да стане. Ако майката е отъ плътъ, бащата не трѣбва да бѣде отъ плътъ; ако бащата е отъ плътъ, майката не трѣбва да бѣде отъ плътъ. Нищо повече! Вие сте чудни. Може ли да съберете двѣ отрицателни величини, и да дадатъ една положителна? Може ли двѣ празнини да ви дадатъ една положителна реалность? Двѣ празнини всѣкога ще дадатъ празнина, тѣ трѣбва да се изпълнятъ съ нѣщо.

Сега, азъ мисля, чесписанието „Новиятъ животъ“ ще умре, понеже баща му и майка му, и двамата не бѣха напълно духовни. Вие казвате: „Да започнемъ нѣщо самобитно“. Ами че кое е самобитно? Самобитно е само това, което не умира, самобитно е само това, което е Божествено. Вложихте ли въ „Новия животъ“

реалностъ, вложихте ли нѣщо Божествено? Не, вие вложихте ваши идеи. Кажете ми: кое е новото въ „Новия живогъ?“ Това не е за упрѣкъ, но, посочете на ония пасажи, които сж нови, които за пръвъ пѣтъ се явяватъ, кое е новото нѣщо? Въ Америка има една зададена задача: даватъ 25,000 долари на онзи, който каже една нова мисль. Нова идея, разбирамъ такава, която не е казана досега. Тази премия още не е дадена никому. Ако кажете една нова идея, която досега не е казана, 25,000 долари ви очакватъ. Ами че сега, за да кажете новото учение, новата идея, вие ще трѣбва да прѣлистите литературата, да видите дали тия нови идеи не сж казани въ миналото. Когато захванете каквато и да е работа, не трѣбва да имате абсолютно никаква задна цѣль, да сте прями и откровени, всичко да е ясно, като бѣлъ день. Трѣбва да имате само единъ планъ, и никакви задни цѣли! Бѣлитъ Братя, въ туй отношение, сж много строги. Та, сега и васъ, младитѣ, ще изпитаме. Ако вие започнете едно списание, ще ви дадемъ вдѣхновение, ще ви дадемъ теми, материалъ, списанието ще върви много добръ. Не само едно списание може да издавате, вие може да издавате двѣ, три, четири списания, но какъ! Въ всинца ви трѣбва да залегне тази велика Божествена идея. Може. Та, казвамъ, споредъ менъ, туй списание, което вие мислите да издавате, може да излиза, но, като се съберемъ на годишното събрание, тамъ ще се рѣшатъ подробноститѣ по издаването. Помнете, че окултниятъ законъ не търпи разединение.

Разклонение може да търпи, но разединение не може. Двѣ списания на единъ дѣнеръ прѣспокойно може да растатъ, но ако ги насадите едно до друго, и двѣтѣ ще станатъ хилави, не ще могатъ. Въ тѣхъ ще има състезание, и нищо нѣма да излѣзе. Единство въ основата, и разклонение въ изпълнението на природния планъ. Сега, вие сте най-малко двѣста души ученици, всѣки единъ ще има по единъ занаятъ, отъ който, за една година ще спести 300 лв. И тѣй, 200 души, по 300 лв. правятъ 60,000 лв. Вие ще дадете 60,000 лв., и старитѣ ученици отъ школата, и тѣ сж 200 души по 300 лв., значи и тѣ внасятъ 60,000 лв. За една година ще се събератъ всичко 120,000 лв. Работата е свършена. Но, ще се опретнете да турите нѣщо ново, туй, което досега не е турено. Може ли да го направите. Ще направимъ опитъ. Сега слушайте, тия пари, които сж дадени, това сж единъ кредитъ. На този кредитъ отгорѣ може ли да турите нѣщо, което да го компенсира? Законътъ е такъвъ: на всѣки кредитъ отгорѣ, ще може ли да дадемъ нѣщо, което да отговаря? Защото, забѣлѣжете, въ окултната наука, въ Бѣлото Братство, тия пари сж живи, тѣ не сж мъртви пари. Разбирате ли? Тия пари, които насъ ни даватъ, въ тѣхъ сж вложени чувства, любовъ. Можемъ ли да отговоримъ на тази любовъ съ сжщото нѣщо? Не мислете, че тия пари сж мъртви. Не, на тѣхъ трѣбва да отговоримъ по сжщия начинъ. Помнете правилото, че Божествениятъ пѣтъ е най-лесниятъ пѣтъ за ходене. Нѣма по-лесенъ

път, не се лъжете. Божественият път, по видимому, е мъченъ, но той е най-лесниятъ път. Човѣшкиятъ път се вижда по-лесенъ, но той е най-трудниятъ. И азъ казвамъ: вие, които отъ хиляди години сте прѣтърпѣли най-големитѣ страдания, и сте извървѣли толкова път, това е човѣшкиятъ път, по който сте вървѣли. Той е много труденъ. Отсега пътятъ ви е нагорѣ, нѣма да имате такива мъчности. Какви ужасни минути сте прѣкарвали въ миналитѣ съществування на робство! Ако сте изкарвали вече туй робство, и сте видѣли ужаса му, нима отъ сега нататъкъ, когато сте свободни отъ него, ще се повърнете назадъ? Нѣма какво да се спъвате.

Сега, има нѣкои отъ васъ, които сж по-близо до истината, т. е. ще работятъ съ по-малко усилия, а нѣкои съ по-вече. Но всички трѣбва да работите за разработването на вашия умъ. Има извѣстни зародиши, които сж посадени въ васъ, и вие трѣбва да имъ дадете условия да поникнатъ на врѣме тия сѣменца, да израстнатъ, да се развиятъ въ вашитѣ условия, и да цвѣнатъ, да завържатъ и да узрѣятъ въ вашитѣ сърца. Тия сѣменца сж вложени въ васъ, и върху тѣхъ ще работите. Само по този начинъ умътъ и сърцето може да богатеятъ. Само така ще опитае живитѣ закони на природата. Като четете старитѣ писатели, ще ви дойдатъ нови идеи. Старото дава мѣсто на новитѣ идеи.

Разнитѣ науки спадатъ къмъ разни области. Това ще го знаете. Законътъ е такъвъ.

Вие не можете да пѣте хороводна пѣсенъ на умрѣло, и на свадба не можете да свирите погребаленъ маршъ. Има извѣстни науки, които спадатъ къмъ мажорната гама; има науки, които можемъ да класифицираме къмъ миньорната гама, а има науки, които ще класифицираме къмъ хроматичната гама. Вие, обаче, искате да турите всичкитѣ науки или само въ мажорната, или само въ миньорната гама. Споредъ новото класифициране на наукитѣ, математиката, запримеръ, къмъ коя областъ спада, къмъ мажорната или къмъ миньорната гама? — Къмъ мажорната, само че съврѣмненната мажорна гама е изгубила своята широта. Музикантитѣ сж изгубили основнитѣ тонове на мажорната гама, и тя е останала хороводна. Мажорната гама съдържа просторъ, разширение, идея на удивление, а понеже съврѣмненнитѣ музиканти не могатъ да прѣдадатъ туй удивление, образували сж отъ тази гама малки маршове. Значи, отъ мажорната гама сж останали малки идеи. Въ миньорната гама има дълбочина. Тя е запазила малко своята дълбочина, понеже е била въ скръбъ. Миньорната гама е запазила своята честъ, а мажорната гама е загубила своята честъ. Съврѣмненната наука, като математиката, запримеръ, тя е станала прозвище. Съврѣмненната математика, съврѣмненната геометрия сж дали въ ржцѣтъ на лоши хора най-лошитѣ срѣдства за разрушение. Съврѣмненната математика, тя е една блудна жена. Съврѣмненната химия, тя е друга блудна жена, тя е дала всички задушливи газове,

всички отрови, всичкото зло въ свѣта. „А,“ казватъ, „химията е една хубава наука.“ Да, тази химия не трѣбва да трови хората, а трѣбва да намѣри начини, какъ да се лѣкуватъ отровитѣ, какъ да ги изваждаме отъ човѣшкитѣ сърца, отъ човѣшкитѣ умове. Това е наука! А сега, когато нѣкой химикъ намѣри нѣкой задушливъ газъ, всичкитѣ вѣстници, всичкитѣ литератори ще го хвалятъ, че еди-кой си ученъ намѣрилъ еди-какъвъ газъ, че щѣлъ да отрови цѣлъ градъ. Та, каква полза отъ това, че щѣлъ да отрови цѣлъ градъ? Намѣрилъ нѣкой експлозивъ. Хубаво. Та, ние идемъ да туримъ науката на нейното подобаваще мѣсто. Ще кажемъ на науката: „Ти да не блудствуашъ вече съ толкозъ мже, ще бждешъ честна жена. Само единъ мжжъ ще имашъ. Ти ще употребишъ своята сила, своето знание, своята мъдростъ само за Бога, само за човѣчеството, само за доброто.“ То е наука. Когато съврѣменнитѣ учени хора откажатъ да се продаватъ за пари, тогава ще се оправи свѣта. Тия, ученитѣ хора, които се продаватъ за пари, развалиха свѣта. Днесъ, много химици, математици, свещеници, може да ги подкупишъ съ пари. Дайте нѣкому отъ тѣхъ единъ, два милиона, и той може да продаде своята наука, и може да ви направи, каквото искате изобрѣтение. Е-е, питамъ ви: При такъвъ единъ моралъ, какво общество може да имаме? Сега, васъ, като ученици на Бѣлото Братство, не могатъ ли да ви подкупятъ съ 200 — 300 хиляди лева? Утрѣ и до васъ ще дойде изкушението,

Ще ви дадатъ 100,000 лева на година, и ще ви кажатъ: „Не ви трѣбва да пишете.“ Ти ще кажешъ: „Малка умора имамъ, искамъ да си почина, слагамъ перото малко, за по-благоприятни врѣмена.“ Защо? Защото 100 — 200,000 л. на перото, това е голѣма тежестъ — не можешъ да пишешъ. А защо нѣкой пжтъ турятъ 200,000 лева на перото? За да пише. Тогава то скача, цѣла нощъ нѣма да спишъ — пишешъ. Казвамъ: трѣбва да се справите съ една социална мъжнотия — подкупа съ пари. Вие, младитѣ, трѣбва да се пазите отъ този старъ богъ, парата, най-ужасниятъ богъ е той. Той е ужасенъ Мамонъ. Знаете ли каква е главата му? Ако ние искаме да образуваме братство, то е да се освободимъ отъ да се подкупваме съ пари, а съ честенъ трудъ да изкарваме своята прѣхрана. Досега, като сме се опетнили, ще гледаме, за въ бждеще, като живѣемъ по честенъ начинъ, да се не каляме вече. Тия старитѣ дрѣхи сж се окаляли, но новитѣ дрѣхи да не окаляме. Старото изведнѣжъ нѣма да си заmine. Азъ ще ви кажа защо не може да си заmine. Онова дѣте, което е заченато въ утробата на майката, то е свързано съ нея, и ще се подчинява на всичкитѣ закони, които майката налага. Докато е въ утробата на майка си, ще прави всичко, каквото каже майката. Тамъ то не диша, майка му диша заради него. Нѣкой пжтъ може кръвта на майката да не е толкозъ чиста, но то казва: „Сждба, карма.“ И то ще бжде тамъ, докато се сформира, но, дойде ли деветия мѣсець,

излиза. Тогава му отрѣзватъ пѣна, то е самостоятелно отъ майка си. Та, казвамъ: въ новия животъ, който иде, вие ще спазите този законъ, той е неумолимъ. Ние не можемъ да скжсаме изведнѣжъ съ старото, но всинца трѣбва да бждете готови, та, като дойде момента, когато чуete този гласъ, съ старото всичко изведнѣжъ ще бжде свършено, и изведнѣжъ ще кажете първата дума. Сега, дѣцата, като се родятъ, заплакватъ, понеже не знаятъ първата дума. Вие ще въздѣхнете, и ще кажете: „Слава Богу, освободихме се отъ това робство, сега сме свободни отъ старото.“ Тогава ще се пригответе за новото учение. Новото, това е отрѣзване на този пѣпъ. Ще кажете: „Слава Богу, освободихме се.“ Знаете ли колко дни ви оставатъ, за да се родите? Десетъ дни ви оставатъ още за да се родите. Отъ всичките дни на стария животъ ви оставатъ още десетъ деня до рождението.

Всички тия социални въпроси, които днесъ се повдигатъ, това е аларма, за да ви отклонятъ отъ тази велика идея. Вие трѣбва да погледнете сериозно на морала на всѣка наука, и самата ще видимъ, какви прѣстѣпления е извършила математиката, ще видимъ и добритъ и лошитъ ѝ страни, ще си дадемъ отчетъ. Ще видимъ добритъ и лошитъ страни на геометрията, добритъ и лошитъ страни на физиката, добритъ и лошитъ страни на химията, на богословието. Ще видимъ и добритъ и лошитъ страни на всички науки, и ще си дадемъ отчетъ. Сждба е това въ свѣта! Ти си физикъ, ще

дадешъ отчетъ за своята физика. Тѣзи физици, тѣзи химици изпълниха ли тѣ Божествената воля? Съ тази наука, която Богъ е вложилъ, изпълниха ли тѣ своята задача, като учени хора? Всѣка наука има своя отговорностъ. Ще кажете: „Опасна работа е.“ Да, опасна работа е. Като дойде Бѣлото Братство, то ще отмѣри всичко справедливо. Всѣки трѣбва да знае, какво нѣщо е право. Ти, каквото пишешъ, трѣбва да вложишъ душата си, да вложишъ своята мисль, своето сърце, своята воля, да изкажешъ истината. Изкажи тази истина просто, съ душата си, а не да я забулишъ. Напишешъ едно стихотворение за едно изворче, за едно цвѣте, ти трѣбва да прѣживѣешъ живота на този изворъ, живота на това цвѣте. Не мислете, че тия извори сж безжизнени. Тѣ сж живи, тѣ страдатъ. Тия извори, тия цвѣта сж живи, въ тѣхъ има такъвъ единъ мораленъ стремежъ, какъвто едва ли долавятъ съврѣменните хора.

Сега, запримѣръ, искаме да докажемъ, защо сжществува материализма? Има си причини. Какъ да го оборимъ? Менъ ми трѣбватъ само петъ минути да оборя единъ материалистъ. Ето какъ ще го оборя. Той дойде при мене, седне на стола, тукъ, започне да аргументира, има ли душевенъ животъ или нѣма. Махна съ ржката си, извадя душата изъ тѣлото му, простра го на легло, извадя неговия двойникъ, питамъ го: Какъ е сега, има ли другъ животъ или не? Още упорствува. Махна съ ржка, извадя и астралното му тѣло. Той вижда трима. Още се съмнѣва. Извадя и менталното му тѣло,

станатъ четирма. Той се хване за главата, казва: „Азъ вѣрвамъ вече въ Бога.“ Туря го тогава въ менталното му тѣло, казвамъ: вѣрвашъ ли? — Вѣрвамъ. Помнишъ ли? — Помня. Туря го въ астралното му тѣло, казвамъ: вѣрвашъ ли? — Вѣрвамъ. Помнишъ ли? — Помня. Туря го въ физическото тѣло. Казвамъ: вѣрвашъ ли? — Вѣрвамъ. Ще помнишъ ли? — Ще помня новото учение, и ще го проповѣдвамъ. Тѣй ще му докажемъ, че сме прави. Всичкиѣ ваши аргументи сж хубави, но не сж съществени. Има и други доказателства: като отидешъ при 35-тъ милиона градуси на Божествената Любовь, ще се върнешъ, и доброволно ще кажешъ: „Събличамъ се отъ всичките лъжливи мисли и желанія. нѣма нито поменъ да остава отъ тѣхъ, азъ ще работя, като човѣкъ, желая да изпълня волята Божия.“ И тѣй, щомъ срѣщнешъ единъ материалистъ, въ петъ минути ще му докажешъ. Какъ? Твърдѣ лесно. Ама той ще каже: „Ти ме умъртви“. Нѣма нищо, това е първата реторта. Какъ! Въ втората реторта си. Като го прѣкарашъ прѣзъ десетъ реторти, той ще стане човѣкъ младъ, значи освободенъ отъ всички заблуждения, човѣкъ, който е готовъ да носи възвишеното, благородното, човѣкътъ, който нѣма да се подкупва съ нищо. Първото нѣщо, като основа въ живота си, ще турите този мораль: съ нищо да не може да се подкупите. Единственото нѣщо, което може да ви подкупи, да бжде Любовьта, Мждростѣта и Истината. Тогава, всички ние ще бждемъ носители на Божественото.

Сега, не искамъ да ви гледамъ тѣй омърлушени, и да казвате: „Дали това е вѣрно, дали това е истина“. Не, вие вървите въ този пжтъ, дѣто нѣма абсолютно никаква лъжа. Една стѣпка назадъ може да ви провали. Поколебаете ли се, загубени стѣ. Тази мисль ще имате въ ума си, тя ще ви бжде като правило, като максима. Не бързайте, десетъ деня още имате, докато се родите. Нѣма да скжсвате съ старото. Азъ ви казвамъ: съ старото нѣма да скжсате, има още десетъ дни. Когато искате да скжсате съ този свѣтъ, ще трѣбва да има единъ бѣлъ братъ при васъ, той ще скжса. Когато вие изисквате, той ще ви покаже какви трѣбва да бждатъ отношенията ви къмъ това старото. Прѣди да дойде той, по кой начинъ нѣма да кжсате. Работете, приготвявайте се, но ще чакате. Затуй трѣбва да бждете трѣзви въ вашата мисль. Много трѣзви ще бждете, безъ страхъ и безъ тъмнина, съ свѣтлина и съ любовь. Туй трѣбва да имате прѣдъ видъ. Ние седимъ прѣдъ свѣтлината на Божествения свѣтъ, и знаемъ кое е погрѣшно, и кое е право. Ние мислимъ, че съвършенната наука е честна. Не, тя има много грѣхове. Пъкъ и окултизмътъ, и той има много грѣхове. Въ окултизма се родиха чернитѣ братя, затуй и окултизмътъ има своята опасна страна. Като влѣзете въ него, ще изучавате тия нѣща, нѣма, какво да се плашите. Тѣй седи сега великата истина. Този импулсъ, който имате въ вашитѣ души, е Божественъ, но, ако не знаете да посѣемъ Божественото, може да си поврѣдимъ.

Послѣ, въ изкуството, художниците сжщо иматъ много грѣхове. Колко грѣхове иматъ музикантитѣ! Едни отъ тия благородни изкуства, като музиката, като художеството, колко грѣхове иматъ! Свещеницитѣ, които сж си играли съ мистериитѣ, колко лъжи иматъ! Всичко туй ще се разбули, ще се очисти, и ще имаме една Божествена наука, въ която нѣма абсолютно никаква лъжа. Има ли въ една книга вложени и петѣтъ добродѣтели, тогава вие не се бойте. А ние имаме такива книги, въ които душата не е взела участие. Нѣкъждѣ е взело участие само сърцето и ума, послѣ у други сж взели участие волята и сърцето, нѣкъждѣ сърцето не е взело участие. Възвишеното и благородното у човѣка трѣбва да вземе участие! Вие сте млади, искате да пишете. Азъ ви давамъ насока, но трѣбва да вземете правия пѣтъ, а този е пѣтътъ. Може да пишете всички, може да учите всички, може да свирите, може да рисувате, но това, което правите, да бжде чисто, то е правиятъ пѣтъ. Сега, вие трѣбва да намѣрите една форма, въ която ще изразите тия истини. Ние трѣбва да бждемъ като цвѣтята. Като изразимъ най-строгитѣ истини, като изобличимъ свѣта, да го туримъ въ такава лека форма, въ такъвъ ароматъ, че тази истина да бжде привлѣкателна, да можемъ да привлѣчемъ съ нея свѣта.

Сега, азъ зная, какво ще ви кажатъ. Ще ви кажатъ, че въ съврѣмения свѣтъ има и други хора, кои сж тия хора сега? И други хора има! Но ако си единъ отъ тѣзи хора,

тогава? Първото нѣщо, човѣкъ се съмнѣва, нали? Да кажемъ, че ти си единъ музикантъ. Осъмнишъ ли се, ти парализирвашъ своята дарба въ себе си. Такъвъ е Божествениятъ законъ. Нѣма желание, нѣма мисль, въ каквото и да е направление, да пожелае или да помисли човѣкъ, и да не стане. Не въ единъ животъ, но въ цѣлата вѣчностъ. Човѣкъ има врѣме и условия, всичко, каквото пожелае, всичко, каквото дойде до сърцето, до ума му, всичко туй да го постигне. Туй е великата истина. Въ цѣлата вѣчностъ имате всичката възможностъ да опитате всичко, каквото помислите, почувствувате и желаете. Има такава перспектива на душата. За тази перспектива може да жертвувате всичко. Не въ единъ животъ, но въ цѣлокупността на цѣлото битие ще ви се дадатъ възможности да опитате всичко. И туй е красивото въ живота, че имаме възможностъ за постигане всичко онова, за което копнѣе душата, ума, сърцето и волята. Всичко туй единъ день ще може да се реализира. Тогава ще кажемъ: Разбираме сега, че животътъ тѣни има смисль, има смисль и цѣль има, има и радостъ въ живота ни. Тѣй щото, тази мисль трѣбва да залегне, като основа у насъ. Тя ще ви повдигне, и тогава нѣма да се усѣщате, като странници, но ще усѣщате, че има нѣщо въ вашата душа. И затуй ние работимъ, а не за настоящето, нито за бждещето. Сега, това е противорѣчие, нали? Ние работимъ за Божественото настояще, а не за човѣшкото бждеще. Само по този

начинъ душата ще може да се освободи отъ робството, което сега прѣкарва.

„Богъ е Любовь“
„Добрата молитва“.

Срѣда.

4 юли.

Екскурзия на цѣль день, за всички млади, братя и сестри, по Витоша.

Четвъртъкъ.

7 ч. с.

5 юли.

Общи въпроси.

Г. Томалевски. Трѣбва да се засили и подкрѣпи просвѣтителното дѣло между насъ. Необходимо е да се нареди въ всѣки градъ четене на реферати и разискване по тѣхъ. Това ще даде възможностъ за една правилна и полезна обмѣна на мисли. Освѣнъ това, тия реферати ще запознаятъ нѣкои братя и сестри, нѣмащи възможностъ отъ другадѣ да черпятъ тия знания, и съ основнитѣ положения на свърѣмненната наука, която има не малко значение и за разбирането на окултизма. Схващането, че науката отдалечава отъ истината е погрѣшно. За оня, който искрено мисли, знанието е полезно и необходимо, безъ значение отъ кждѣ идва то. Не по-малко материялъ за работа има и въ бесѣдитѣ, които постоянно слушаме отъ Учителя.

Нека въ всички градове се започне една по-усилена просвѣтна работа! Добрѣ издържанитѣ реферати, да се печататъ въ новопроектираното списание.

П. Теодорова. Ние сме ученици на едно велико учение, което събужда у насъ непрѣодолимъ стремежъ къмъ широки, необятни знания, които ще ни доведатъ до постигане и прилагане тритѣ основни принципа въ живота: „Любовъ, Мждростъ и Истина“. Свѣтлината на това ново учение завари всѣкого отъ насъ на извѣстно стѣпало на развитие. Нѣкого завари на стѣпалото на „основното образование“ друго на „прогимназиалното“, трети на „гимназиалното“, четвърти на излиза отъ свѣтовната наука „университета“. Но, между всинца ни живѣе, като една обща, свързваща ни нишка — стремежа за нѣщо повече, за развиване на тия гѣнки отъ душата, чрѣзъ които да познаемъ себе си, да познаемъ Бога, и да Му отблагодаримъ:

Тогава, какво се налага намъ, като първа и необходима работа? — Да разберемъ, да почувствуваме, че въ тозъ моментъ, когато единъ копнѣе за висша, духовна наука, редомъ съ него седи братъ или сестра, които сж прѣминали салъ първото стѣпало на образователната стѣлба, а еднакво съ него копнѣятъ, жадуватъ за тази висша, духовна наука. И какъ ще смѣешъ спокойно да погледнешъ въ очитѣ на този свой братъ, да сподѣлишъ своята радостъ, че си разбралъ и научилъ нѣщо, когато въ неговитѣ очи се крие лѣжа на затаено не-

доволство, или скръбъ, че и той това желае и иска, а възможностъ нѣма, нѣма кой да му даде по-елементарнитѣ познания, основа на тази по-висша наука.

Ето защо, на всички ония отъ насъ, учители, студенти и ученици, се налага единъ приятенъ дългъ, да си подадемъ ржка за скачване стжпалата на тази стълба. Да образуваме въ всѣки градъ, дѣто има младежки групи, „обще-образователни класове“ за всички желающи, въ които постепенно да се минава материала отъ разнитѣ класове. Само така, като отдѣляме безкористно частъ отъ врѣмето си за повдигане на своитѣ братя, ние, макаръ и малко, ще задоволимъ тѣхния копнежъ, и ще можемъ да създадемъ здрави връзки помежду си.

П. Пампоровъ, Г. Марковъ и Г. Радевъ
говориха въ сжщия духъ, да се заработи за
обща просвѣтителна работа помежду ни.

4 — 6 ч. сл. об.

Концертъ.

— Прочете се „Добрата молитва.“

Съборътъ се закри ,въ присѣтствието на
Учителя, и на всички млади братя и сестри.

Забѣлжка. Всички реферати и разисквания сж
прѣдадени въ резюме.

Печат. „РОГЛЕВЪ“ — Русе

